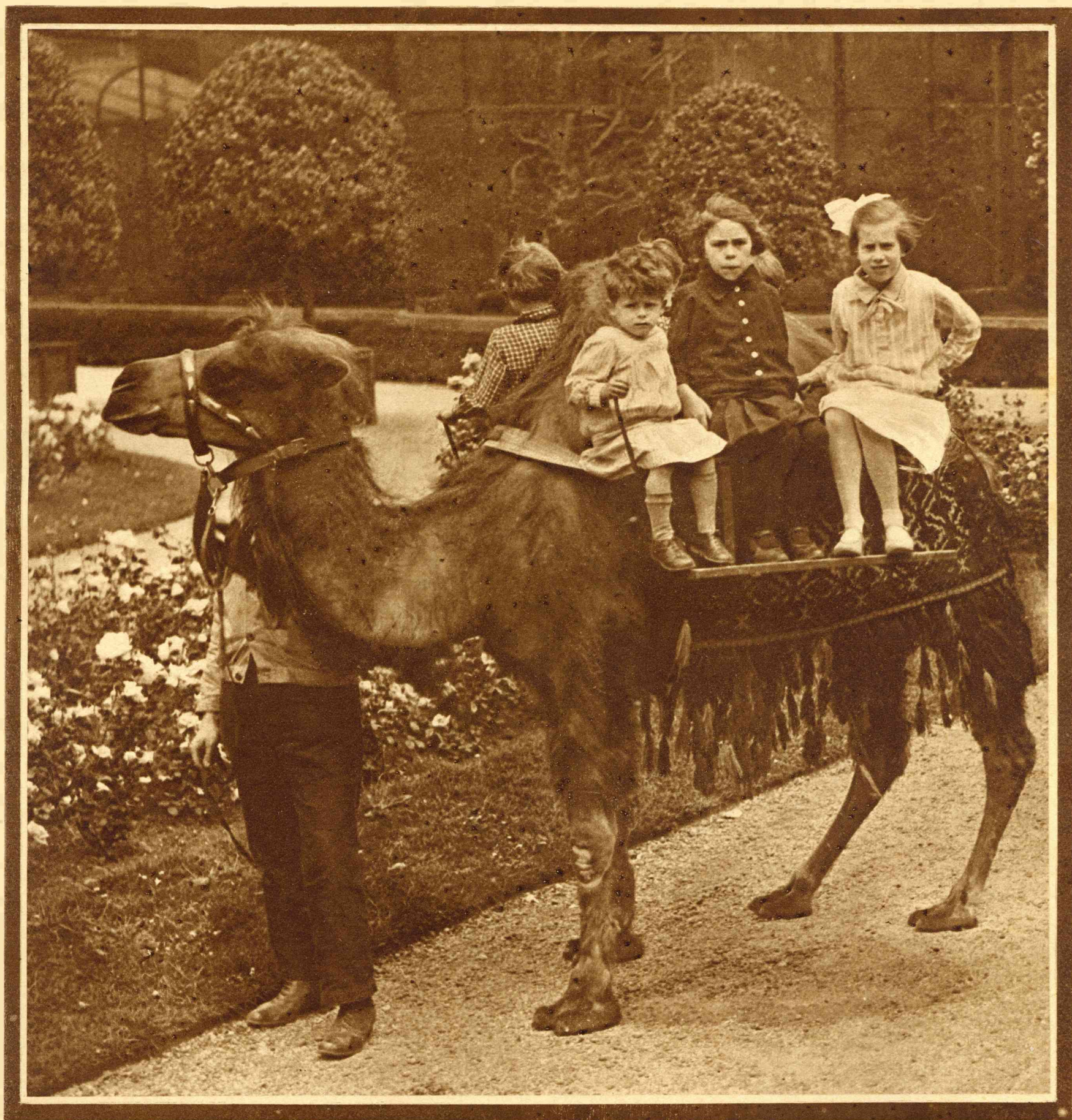

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHINT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

HUN EERSTE RIT

In den Amsterdamschen Dierentuin kan men sedert kort 'n ritje maken door den mooien tuin op den rug der sierlijk opgetuigde en met Perzische tapijten behangen kameelen. Een attractie, die zeker door allen op prijs wordt gesteld, en waaraan dan ook reeds druk gebruik wordt gemaakt.

DE JOODSCHE TENTOONSTELLING IN HET WAAGGEBOUW

In het Waaggebouw te Amsterdam is dezer dagen door de zorg van het Genootschap voor de Joodsche Wetenschap in Nederland een tentoonstelling georganiseerd, waarvan wij hierbij een drietal afbeeldingen weergeven. Deze tentoonstelling betreft voorwerpen en geschriften uit den Franschen tijd, de periode van 1795 tot 1814, den tijd der Fransche overheersching in ons land.

Aan de toelichting, door het bestuur der Tentoonstelling uitgegeven, ontleenen wij het volgende.

Tot goed begrip van het tentoongestelde zij hier in korte trekken het verloop der gebeurtenissen gedurende dezen tijd meegedeeld. Toen in het jaar 1795 de Franschen ons land binnenrukten, vonden ze daar een geestesstemming, die voor een groot deel van hunne nieuwe denkbeelden was doortrokken. Door hun tusschenkomst werd in korten tijd 't bestuur der Vereenigde Provinciën op revolutionnaire wijze veranderd en werd Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap de leuze der nieuwe Bataafsche Republiek.

Onder de joden, die tot dusver een afzonderlijke natie vormden, werd door een kleine groep van

van de parnassijns en rabbijnen, die in deze nieuwe ideeën een gevaar voor het jodendom en het einde van hun macht zagen, verzetten ze zich tegen het verbreiden van deze huns inziens verderfelijke denkbeelden.

Deze strijd is met groote verbittering gevoerd. Parnassijns verboden, dat in de Synagoge de proclamatie van „De rechten van den mensch” werden afgekondigd en spraken ten slotte de kerkelijke ban over de leden van Felix Libertate uit. Hierop scheidden ze zich af en stichtten een nieuwe gemeente „Adath-Jeshurun”. Deze had haar eigen instellingen en hield synagoge eerst op de Nieuwe Heerengracht, later in de Rapenburgerstraat. Hun begraafplaats was te Overveen en hun Opperrabbiijn Isaak Graanboom.

Bij alle gelegenheden traden ze zelfstandig op en hadden ze hun eigen vertegenwoordiging, zooals

Samuel Berenstein, overleden in 1838, Consistoriaal Groot Rabbijn, benoemd tot Opperrabbiijn den 3en November 1815.

landsch te vervangen. Het trachtte dit o.a. te bevorderen door het vertalen van den bijbel en het gebruik van leerboekjes voor de jeugd in het Nederlandsch.

Vermeld moet nog worden de poging door Lodewijk Napoleon aangewend om de joden tot deelneming aan den krijgsveld te bewegen. Reeds vroeger was door de mannen van Felix Libertate er voor geijverd dat als bewijs van volle burgerschap, de joden in de Nationale Garde, d.i. de gewapende burgerwacht zouden worden opgenomen. Ze waren daarin door de oude gemeente tegengewerkt, zoodat de beslissing in hun nadeel was uitgevallen.

Nu echter zou om aan hun godsdienstige bezwaren tegemoet te komen, 'n afzonderlijk joodsch corps worden opgericht, tot welks totstandkoming de medewerking der rabbijnen werd ingeroepen.

Bij de bevrijding van de Fransche overheersching in 1813 zijn de joden niet achtergebleven, hun kracht en invloed beschikbaar te stellen om zoo snel mogelijk de orde te herstellen en te handhaven. Meijer en Mendes de Leon geven aan den oproep van het voorloopig bewind om hun medewerking te verleenen gehoor, terwijl een Amsterdamsch schutter, Levi Nathan Groen, den 8sten Augustus 1813 in den aanval der Franschen vóór Naarden ernstig gekwetst werd en aan de gevolgen der wonden overleed.

Zoo blijkt deze Fransche tijd voor de Nederlandsche joden een geweest te zijn van groote historische beteekenis. De bijeengebrachte documenten en curiosa laten wel duidelijk zien hoe de onwrikbare, wil van enkele doortastende mannen in staat is geweest, ondanks den felsten tegenstand, de joden van afzonderlijke „Joodsche Natie” tot Nederlandsche staatsburgers te maken.

De intocht van Lodewijk Napoleon te Amsterdam langs de beide Synagogen.

intellectueelen geijverd om ook voor hen volkomen maatschappelijke gelijkstelling te verwerven. Hiertoe behoorden Dr. H. de Lemon, M. S. Asser, H. Bromet, C. Asser, Sasportas, Joachim van Embden, e.a. Ook zij hadden een z.g. club gevormd, Felix Libertate genaamd. Het was deze club, die door requesten, geschriften en redevoeringen hun medeburgers trachtten te overtuigen van hun goed recht als staatsburgers te worden erkend. Ze werden daarin bijgestaan door eenige hoogstaande mannen, zooals Schimmelpenninck, Hespe, Hahn en anderen, zoodat de Nationale Vergadering van 2 Sept. 1796, ondanks den tegenstand van o.a. J. H. van Swinden en I. J. van Hamelsveld, decreeteerde, dat de joden van geenerlei rechten of voordeelen, aan het Bataafsche burgerrecht verbonden, zullen worden uitgesloten. Hierdoor kregen ze behalve stemrecht toegang tot alle openbare lichamen en konden ze het ambt of beroep kiezen, dat ze wilden uitoefenen.

Het tweede doel, dat de mannen van Felix Libertate zich voor oogen stelden, was ook de cultureele en economische opheffing der geïsoleerde en grootendeels arme joodsche bevolking. Doch hun streven vond geen weerklink bij de overgrote meerderheid der joden, die volstrekt niet revolutionnair gezind waren. Onder leiding

M. S. Asser (1754-1826). Begonnen als koffiemakelaar, werd hij later onder invloed van Bromet rechtsgeleerde. Een der ontwerpers van het Wetboek van Koophandel. Voorman in den strijd tot herziening der reglementen der Hoog-Duitsche Gemeente.

bij de ontvangst van Lodewijk Napoleon en het zenden van afgevaardigden naar het Sanhedrin te Parijs.

In 1808 kwam onder leiding van C. Asser en J. D. Meijer de hereeniging der gemeenten tot stand en werd het Opperconsistorie ingesteld, waarvan Mendes de Leon voorzitter werd, terwijl Samuel Berenstein tot consistoriaal Groot Rabbijn werd benoemd.

Zooewel tijdens het verblijf van Lodewijk Napoleon als onder het Fransche Keizerrijk hebben verschillende joden belangrijke posten waargenomen, o.a. Meijer als directeur der Koninklijke Courant, M. S. Asser als lid der Amsterdamsche rechtbank en lid van de commissie tot samen-

stelling van het Wetboek van Koophandel. Hier zij meteen op enkele andere mannen, die zich op verschillend gebied onderscheiden hebben, de aandacht gevestigd en wel Dr. Heilbron, Dr. Goldsmid, Dr. Davids, Dr. Capadoce als geneesheeren, Van Laun als uitvinder van een Tellurium, Elias Stein als schaakspeler en de kunstschilder Benjamin Wolff, een der eerste oprichters van het Koninklijk Museum later Rijksmuseum.

Het opperconsistorie heeft het ook tot haar taak gerekend het Joodsch-Duitsch, dat in dien tijd de omgangstaal der Hollandsche Joden was, door Hol-

ONS PRIJSRAADSEL: 'T PAASCHEI VAN COLUMBUS

Naar aanleiding van de dezer dagen aan de prijswinnaars van den laatsten grooten wedstrijd toegezonden prijzen, mochten wij o.a. van den heer Veerman, Mercatorstraat 95 te Amsterdam (West) den hieronder afgedrukten brief ontvangen, waaruit wel blijkt, hoezeer de practische geschenken op prijs worden gesteld, en waarin alle lezers van „De Stad Amsterdam” een aansporing mogen vinden, bij een volgende wedstrijd weer even dapper mee te doen. Inmers, is 't lot hun den eersten keer niet gunstig, wellicht, dat ze een volgende keer even gelukkig zijn als de heer Veerman, die ons het volgende schreef:

Amsterdam, 20 Juni '28.

Mijne Heeren,

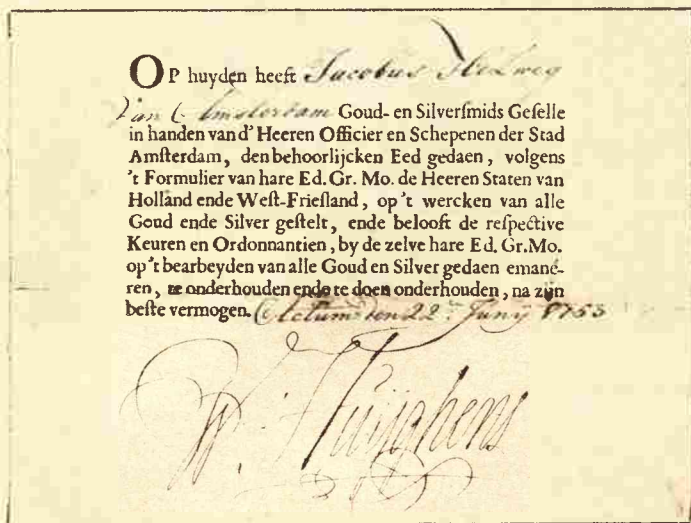
Heden werd mij het radio-toestel gebracht van het prijsraadsel „Het Paaschei van Columbus” en ik wil u hiermede hartelijk danken, en u zeggen, wat een groot genoegen u mij daarmee hebt verschaft.

Het was altijd een van mijn grootste wenschen, maar aangezien het zoo kostbaar is, moest het steeds een wensch blijven, totdat ik zoo gelukkig was, het door u uitgeloopte radio-toestel te winnen. Het overtreft dan ook mijn stoutste verwachtingen.

Na u nogmaals mijn hartelijken dank te hebben betuigd, teken ik.

Hoogachtend,

H. C. Veerman.

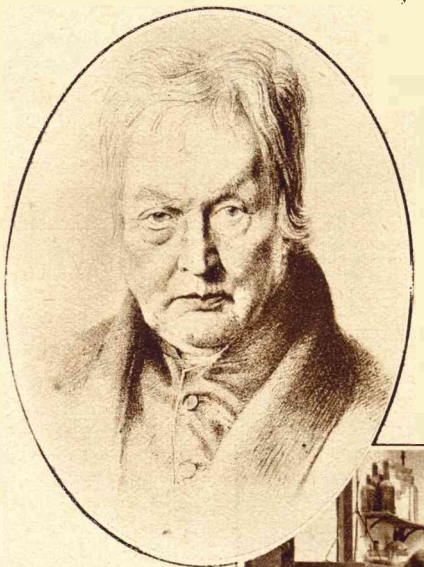
Historisch document van 1753, waarin verklaard wordt, dat Jacobus Helweg den eed als goud- en zilversmids-gezel heeft afgelegd.

175 JAAR ZILVERSMIDSBEDRIJF

De firma H. Helweg en Zn. heeft dezer dagen in haar huis aan de Rozengracht 66 naar aanleiding van het 175-jarig bestaan der zaak een fraaie historische tentoonstelling ingericht, waar we, gewapend met onze camera, eens een kijkje zijn gaan nemen. Op deze tentoonstelling liggen de oude documenten uit den gildetijd, waarvan wij er een reproduceeren, de keuren uit de verschillende perioden van het Stadsbestuur, en daar vonden wij ook 'n aantal bijzonderheden over de oprichters, welke wij meenen onzen lezers niet te mogen onthouden.

De oprichter, Jacobus Helweg, was een tijdgenoot van de bekende Amsterdamsche zilversmeden Abrahams en Vis, en van al deze meesters, ook van Jacobus Helweg, vindt men nog zilver in het Rijksmuseum. Op de Friesche tentoonstelling, Augustus 1927, bevond zich werk van zijn zoon, Roelof Helweg.

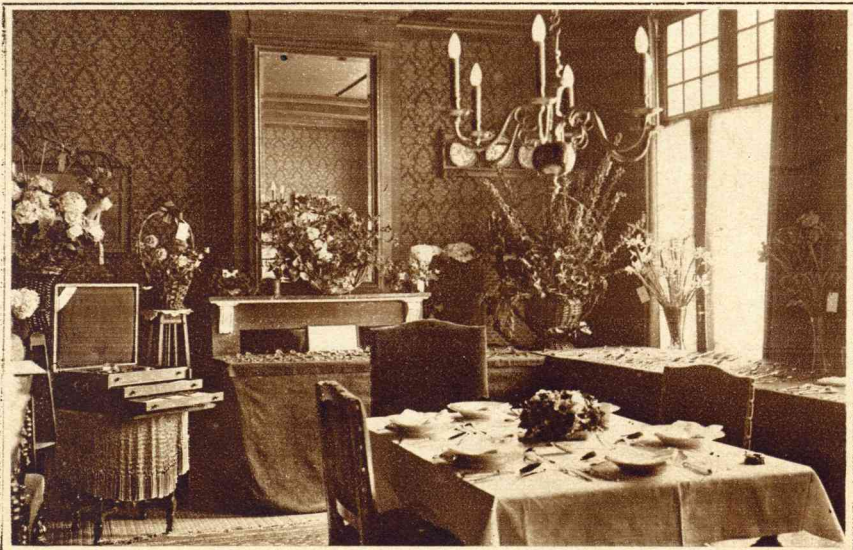
In 1723 kwam Jacobus Helweg uit Hechthausen (Oldenburg) en vestigde zich hier waarschijnlijk als distillateur. Zijn zoon Jacob (dus de oprichter van deze zaak) werd 22 Juni 1753 als meester zilversmid in het gilde ingeschreven. Hij werd in 1725 te Amsterdam geboren. Bij wien hij als leerling werkzaam was, is niet bekend, daar hieromtrent de gegevens in het oude gilde-archief, dat in het bezit is van de Gemeente Amsterdam, ontbreken. Wel vinden wij hem ingeschreven in het Poortboek; dit ging nl. vooraf aan de toelating tot het gilde.

De oprichter der firma, Jacobus Helweg.

Interieur der Zilversmederij.

Interieur der Tentoonstelling. In deze kamer, perceel Rozengracht 66, heeft Joseph Israëls gewoond. Daar heeft hij aan „Het Joodsche Bruidje" geschilderd.

Deze Jacobus Helweg wordt opgevolgd in 1776 door zijn zoon Roelof, die werd geboren in 1758 te Amsterdam en woonde in de Munnikenstraat No. 4, bij de Nieuwmarkt. Deze Roelof Helweg maakte voor en tijdens de Fransche revolutie de groote economische depressie in het vak mede.

Er volgden echter betere tijden en Roelof Helweg vierde zijn 50-jarig jubileum als zilversmid. Er is van hem nog veel mooi werk in gebruik. Roelof overleed in 1843.

Hij werd opgevolgd door zijn zoon Hendrik. Deze woonde op den N.Z. Achterburgwal bij de Mosterdpotsteeg. Hij verhuisde in 1844 naar de Rozengracht, waar de zaak thans nog gevestigd is. Even dient vermeld, dat Josef Israëls zeven jaren bij hem inwoonde, van 1854 tot 1861. Hij schilderde het portret van dezen Hendrik Helweg (de man met de pet) in het jaar 1856. Aanvankelijk schilderde hij het voor zichzelf, doch bij het overlijden van Hendrik, 16 Februari 1858, deed hij het cadeau

Oude keurkamer aan de St. Annastraat, hoek Bethlehemsteeg, waar 175 jaar geleden het zilver werd gekeurd. Naar een oude prent.

graveur en uitstekend vakman en tijdens zijn 54-jarigen zilversmidsloopbaan zijn heel veel mooie lepels en vorken door hem in den handel gebracht. Thans wordt de zaak gedreven door zijn zoon, Hendrik Roelof Carel, die van 1902 af bij zijn vader werkzaam was en in 1912 zijn medevenoot werd. In 1910 kwam zijn tweede zoon Carel Hendrik in de zaak en werd in 1917 als medevenoot opgenomen.

Mooi is op deze tentoonstelling vooral de fabricage van een handgesmede lepel en vork in 17 verschillende stadia van bewerking. Uit de tentoongestelde lepels en vorken blijkt, dat de firma al het materiaal bezit, benodigd voor de vervaardiging van 18e en 19e eeuwse modellen. Ook het moderne is niet vergeten. Door een geheel nieuwe werkwijze, welke door de firmanten wordt toegepast en op de tentoonstelling toegelicht, krijgt dit gesmede tafelsilvers een buitengewone soliditeit en onbeperkten levensduur, zelfs bij zilver van een zeer hoog zilveragehalte van 933/1000. Uit het tentoongestelde blijkt, dat dit tafelsilvers bij vele voor- aanstaande families in den lande in gebruik is. De firma liet bij deze gelegenheid een kaart vervaardigen, waarop alle meesterteekens (fabrieksmerken) voorkomen, welke deze firma van de oprichting af heeft gebruikt.

De tentoonstelling is te bezichtigen tot einde Juli toe.

aan de weduwe. Het is verscheidene malen op tentoonstellingen geweest en werd eens te Londen geëxposeerd met als titel „Een mijner vrienden". Het werd van 1897 tot 1912 in bruikleen afgestaan aan het Rijksmuseum.

Toen Hendrik Helweg in 1858 overleed, was zijn oudste zoon, Hendrik Roelof Carel, 14 jaar oud. Hij nam les aan de teekenacademie en kreeg op jeugdigen leeftijd den eersten prijs voor het teekenen naar pleister en ornament. Hij was een bekwaam stempelaar.

Het uitzagen van een asperge-schep.

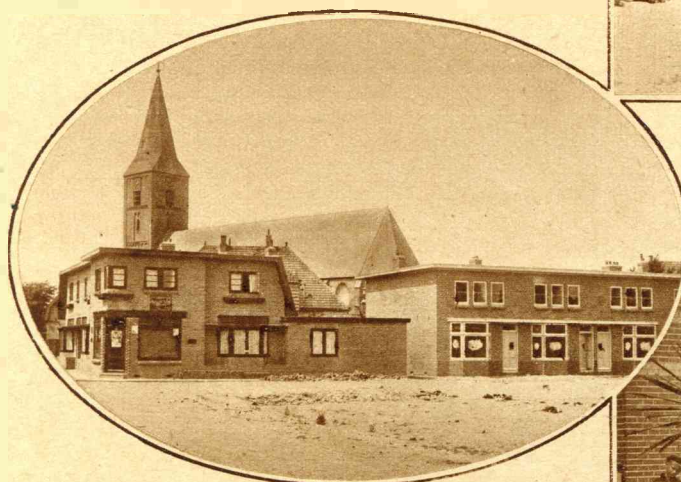

Bij Kraantje Lek te Overveen werd vorige week een Openluchtvoorstelling gegeven door de Kon. Letterk. Ver. J. J. Cremer van het blijspel van Molière: „Dokter tegen wil en dank”. We geven er hier een paar foto's van: Op, en vóór het tooneel tijdens het derde bedrijf.

Het Rijbewijs

Dien dag was het de beurt van Lucie de Villermont. Ze was zenuwachtig. 't Zou wel geen ramp genoemd kunnen worden, als ze eens niet slaagde, maar toch zou ze graag het rijbewijs hebben, om zelf wat te kunnen rijden in het nieuwe lichte Citroën-tje.

Het is niet zoo gemakkelijk om aan het examen voor het rijbewijs te voldoen in Frankrijk, speciaal niet in Parijs.

In het hartje van Uitgeest verrijst, zooals uit bovenstaande foto blijkt, een heel nieuw woningcomplex.

Voor het besturen van een auto in een wereldstad heeft men een zekere vaardigheid nodig en de Parijsche ingenieurs, belast met het afnemen der examens, zijn zich daarvan ten volle bewust en onverbiddeijk in hun beslissingen.

Eén onoplettendheid, één vergissing van den aspirant-chauffeur kan voldoende zijn om hem de kans op het zoozeer begeerde rijbewijs voorloopig te ontnemen.

Nauwelijks was Lucie op de plaats aangekomen, waar het examen zou aanvangen, toen een elegante jonge man op haar toetrad en haar eerbiedig groette.

„Dag monsieur Deprez,” zei Lucie, „wat een toeval u hier te ontmoeten.”

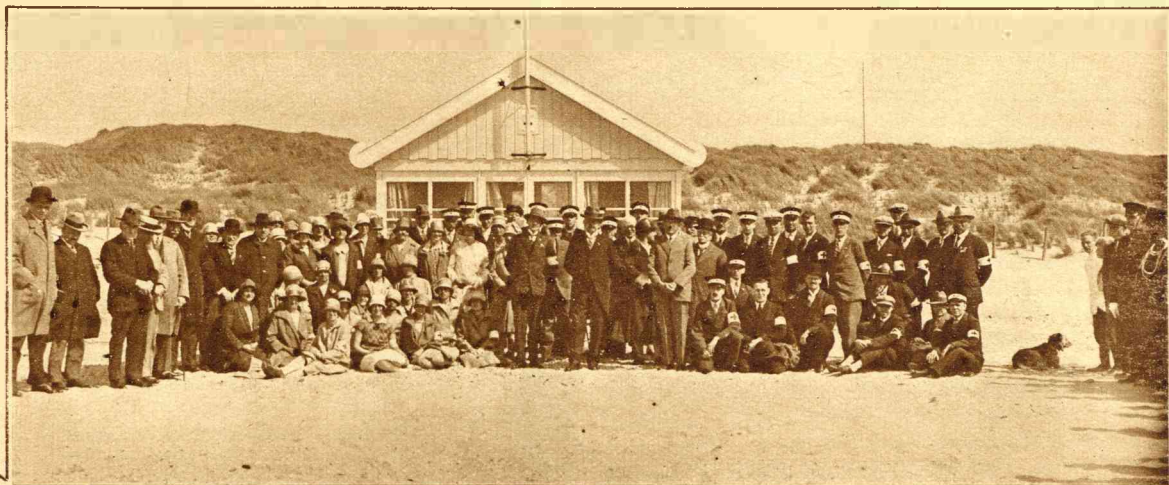
„Zoo'n groot toeval is het niet, mademoiselle.” En met een tinteling in zijn oogen voegde hij er aan toe: „Mij is namelijk het geluk te beurt gevallen, u het examen voor het rijbewijs te mogen afnemen. De eerste ingenieur, van wien ik de assistent ben, is ongesteld en heeft mij opgedragen, vandaag zijn plaats in te nemen.”

„Welk een toeval,” ontviel Lucie opnieuw. „Ik behoef u niet te zeggen, hoe ik dit toeval zegen. Het is al lang geleden, sinds ik u sprak,” zei hij.

Inderdaad hadden de twee jonge menschen elkaar sedert lang niet ontmoet.

Doordat Lucie's moeder vrij teruggetrokken leefde na den dood van haar man, kolonel de Villermont, had Jean Lucie slechts een paar keeren ontmoet bij kennissen. Deze enkele keeren van kort samenzijn waren voor hem echter voldoende geweest, een warme genegenheid voor haar op te vatten.

Het vooruitzicht, nu een tijd lang met haar geheel alleen te mogen zijn, stemde hem dan ook bijzonder opgewekt, hetgeen Lucie niet ontging.

Zaterdagmiddag had te IJmuiden de officiële opening plaats van het Roode Kruisgebouw E.H.B.O. Wij beelden het gebouwtje met de autoriteiten en genoodigden hierboven af.

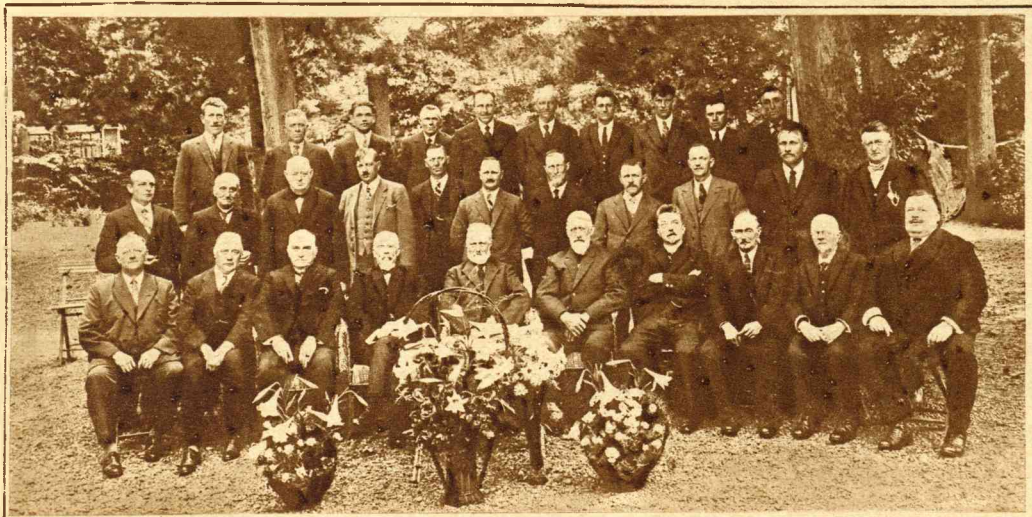
Te Hensbroek zijn de jaarlijksche volksfeesten weer gehouden, voorafgegaan door een optocht, waarvan wij den mooien praalwagen: „Gezondheid en Levenskracht” hierboven afbeelden.

Kapitein H. A. G. Schipper van de „P. C. Hooft” heeft na een diensttijd van 37 jaar bij de Mij. Nederland eervol ontslag genomen. De kapitein en zijn echtgenoot waren zoo vriendelijk, na de huldiging door de directie der Mij. bij monde van den heer Tegelsberg, even voor ons te poseeren.

Te Bovenkarspel brengt de campagne der nieuwe aardappelen groote drukte mee, zooals moge blijken uit boven-afgebeelde foto.

De Dijkgraaf van de Purmer, de heer H. Beets Pzn., herdacht op 29 Juni den dag, waarop hij voor 25 jaar door H. M. de Koningin werd benoemd tot Dijkgraaf van de Purmer. Groep met den jubilaris te midden van Heemraden, Hoofdingelanden, secretaris, penningmeester en het personeel van de Purmer.

Maar dan herinnerde hij zich onmiddellijk de rol, die hij vervulde, en bedwong zich.

Alles ging betrekkelijk goed tot de drukke Place Clichy haar weer moeilijkheden opleverde. Bijna was ze tegen een taxi opgereden, toen hij op het laatste moment erger had weten te voorkomen door met forschen ruk het stuur te wenden.

Lucie was erg geschrokken; ze bloosde even en keek hem glimlachend aan.

„Dat was bijna raak geweest,” merkte hij schertsend op.

„Ja, gelukkig, dat u er bij was.”

Die enkele woorden brachten hem in verrukking. „Gelukkig, dat u er bij was”.... herhaalde hij in zichzelf. Als zij zich even gelukkig voelt als ik, dan....

Hij werd in zijn overpeinzing gestoord, doordat Lucie uit alle macht remde voor een vrachtauto.

Weer was hij het, die de situatie redde.

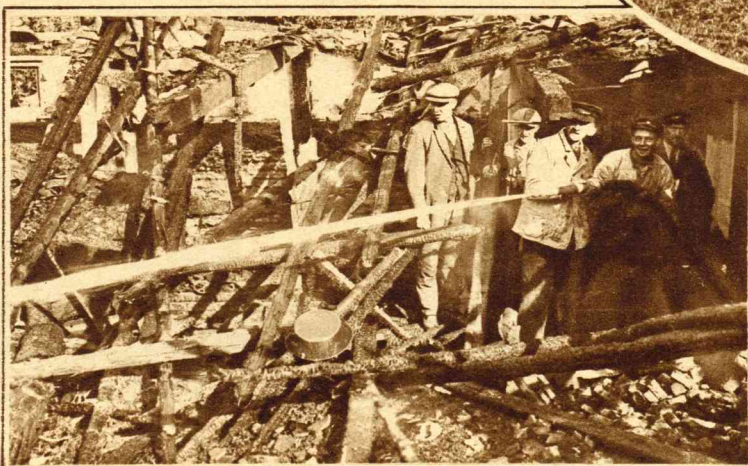
„U wordt zeker een beetje moe,” zei hij.

Lucie knikte bevestigend.

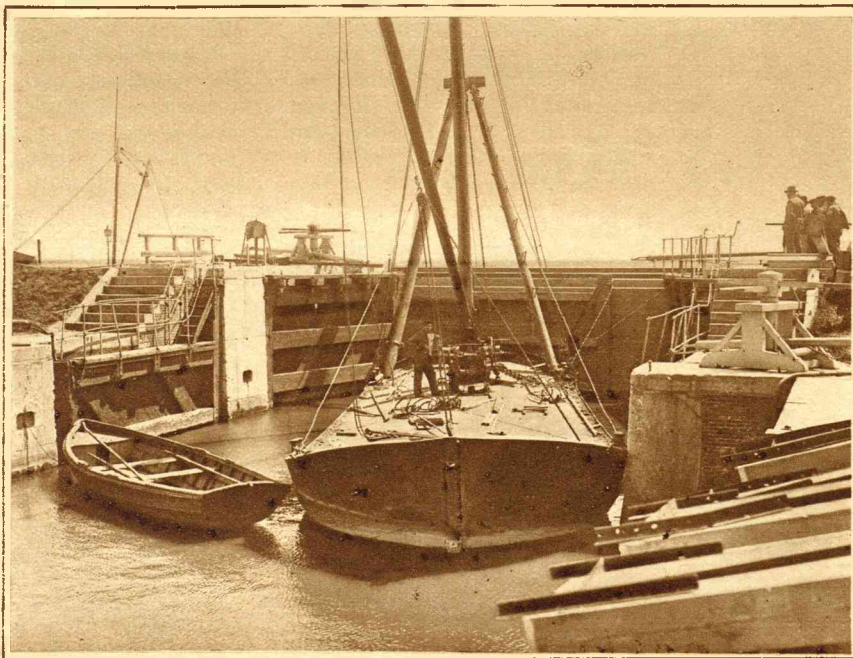
„Dan zal ik u een beetje helpen,” ging hij verder.

Hij gaf haar toen allerlei aanwijzingen en raadgevingen; zijn hand rustte daarbij langer dan noodig was op de hare, terwijl zijn stem gelukkig klonk.

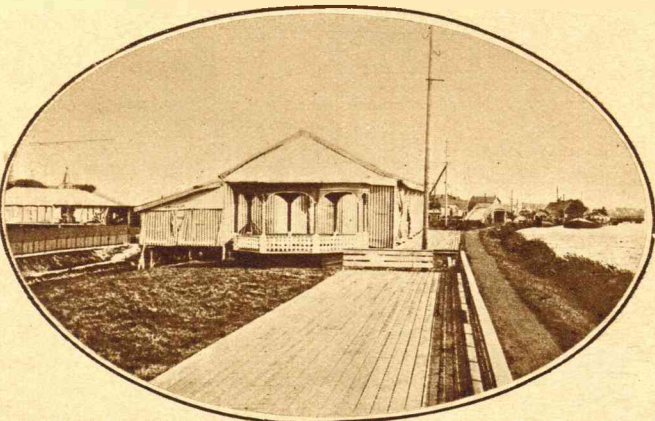
Toen ze zoo een poosje gereden hadden, opperde hij het plan, wat uit te gaan rusten in een café aan den zoom van het Bois de Boulogne.

Te Jisp brandde de boerderij van den heer H. Conter geheel uit. Op onze foto is de brandweer bezig met het nablussen van het hooi, van uit de verkoolde ruïne.

De sluis te Enkhuizen zal gerepareerd worden. Met de werkzaamheden der voorbereiding, n.l. het vervangen der deuren door waterdichte schotten, is, zooals men op onze foto ziet, reeds een aanvang gemaakt.

Aan de ringvaart te Sloten is men bezig met het maken van tenten, bestemd voor het onderbrengen der roeibooten voor de deelnemers aan de wedstrijden der Olympiade, voor restauraties en auto-bewaarplassen. Een hoekje van het terrein beelden we hierboven af.

De jaarlijksche volksfeesten van O. S. W. te Wormer zijn ook dit jaar weer goed geslaagd. We maakten een kiek tijdens het aardige wedstrijdnummer: tonnetje trekken.

briefje binnen, geadresseerd aan Lucie.

Bij het lezen keek ze verwonderd. Het was een schrijven van den hoofdingenieur, belast met het afnemen van de examens. Zij overhandigde den brief aan Jean, die las:

„Mejuffrouw,

In verband met uw verzoek om uitstel van het examen heb ik het genoeg u mede te deelen, dat u in de gelegenheid zult worden gesteld, uw examen voor het rijbewijs te doen op Zaterdag achttien dezer....”

Lucie zag, hoe Jean een hoogroode kleur kreeg en haar mooie donkere oogen naar hem opslaand, vroeg ze lief: „Begrijp jij er iets van, Jean? Ik heb het examen toch al met jou gedaan!”

Haar zacht tegen zich aandrukkend, bekende hij, hoe hij, in het vooruitzicht, een halven dag met haar alleen te kunnen zijn, besloten had om dien dag voor examinerator door te gaan. „Ik zal den hoofdingenieur vragen, of ik jou écht mag examineren,” voegde hij er aan toe. „Hij zal er zeker in toestemmen!”

Lucie glimlachte ondeugend en haar wijsvinger dreigend opheffend, zei ze: „Nu begrijp ik, waarom je dien dag zoo'n kleur kreeg, toen ik je vroeg, of we de rest van het examen niet moesten afmaken.”

„Ben je er boos om?” vroeg hij zacht.

Een innige kus bewees hem het tegendeel.

J. VAN GELDER

In een hoekje van de serre zittend, babbelden ze gezellig en Jean Deprez wist van geen ophouden.

Het was intusschen twaalf uur geworden.

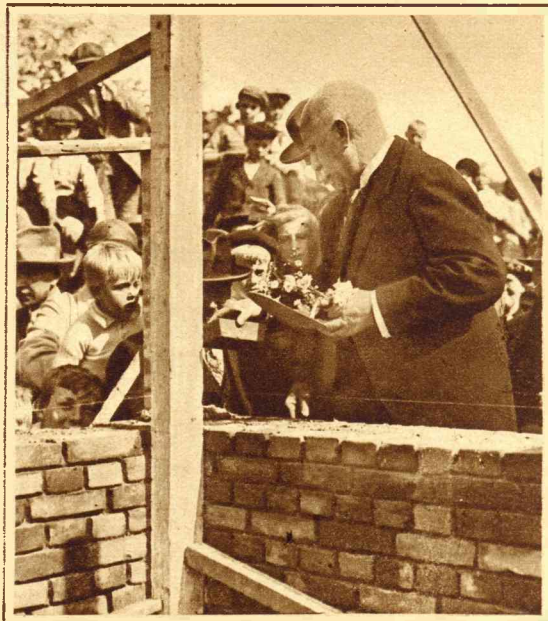
„Moeten we de rest van het examen niet afmaken?” vroeg Lucie, hem schalks aanzien.

Even kreeg hij een kleur, dan, zich herstellend antwoordde hij: „O, dat examen is al in orde; het is uitstekend geweest.”

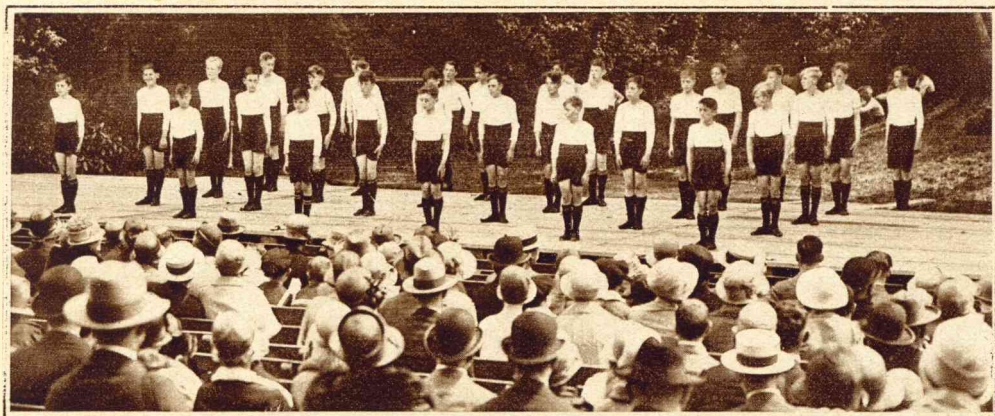
Na hun gezellig gesprek had Lucie ook niet anders verwacht, al liet ze dit niet blijken.

Een week later werd de verloving van Lucie en Jean gevierd.

Terwijl het feest 's avonds in vollen gang was, bracht het dienstmeisje een

Te Westzaan is Zaterdagmiddag de eerste steen gelegd van de nieuw te bouwen Geref. kerk door den heer P. Rot, dien wij bij zijn plichtigen arbeid kieken.

De Gymnastiekvereniging „Amsterdam” herdacht 1 juli haar 45-jarig bestaan met een feestuitvoering in het Openluchttheater „Frankendaal.” Overzicht tijdens de uitvoering Vrije Oefeningen onder het lommerrijk geboomte.

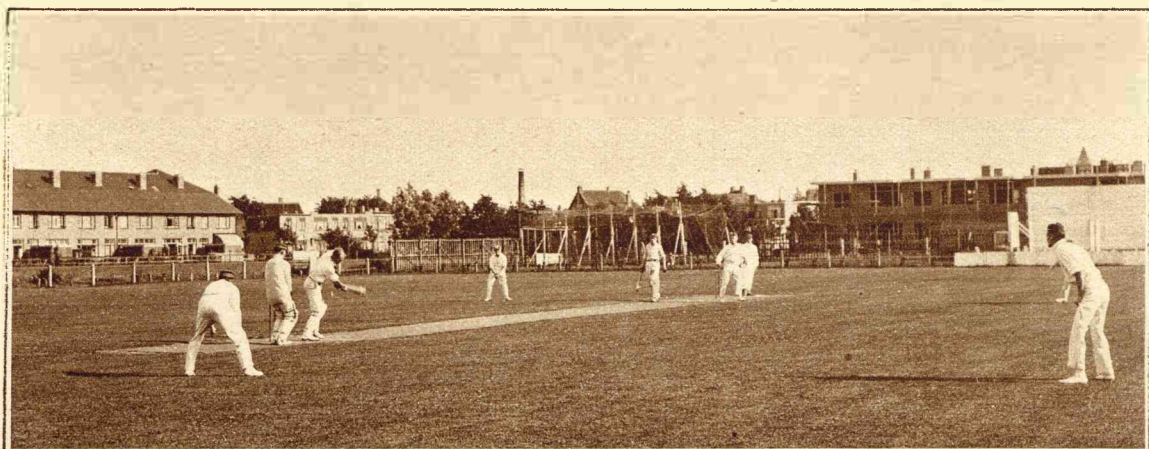

Propagandawedstrijden van den A.A.B. op het Mosveld. De bewoners van Amsterdam-Noord toonden hiervoor veel belangstelling. Een fraaie sprong van den jeugdigen A. A. B-er Donker (1.55 M.).

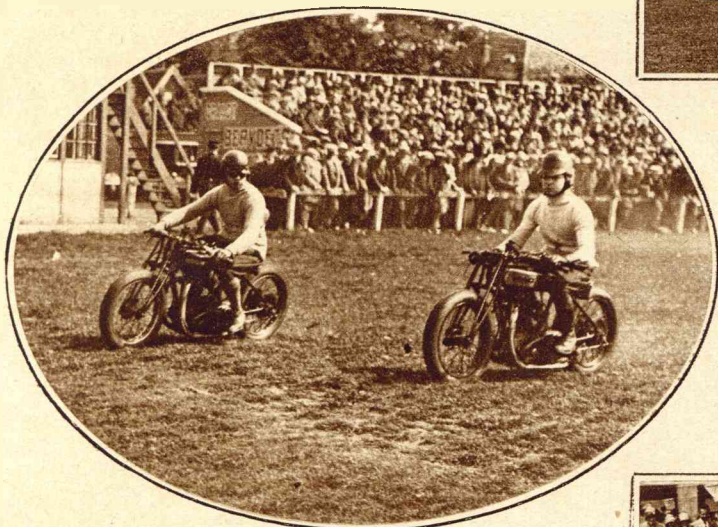
SPORT VAN ZONDAG

Aan den storm gaat een stilte vooraf. Die stilte hebben we thans in de hoofdstad. Geen atletiek, geen zwemmen of wielrennen. Alles houdt zich koest tot einde Juli.

Voor Olympische atleten en zwemmers geven de desbetreffende bonden geen startvergunningen meer, en het is te begrijpen, dat de verenigingen zoo min mogelijk wedstrijden organiseren, wanneer zij vooraf weten het buiten de craks te moeten stellen. Het gevolg hiervan is, dat we nu 'sZondags geheel zonder zitten.

De internationale cricketwedstrijd Nederland — België te Leiden. De Ned. elftalspeler Ir. Neuerburg aan bat.

Motorraces te Alkmaar. Moment uit een der races, waarvoor in de kaasstad steeds veel belangstelling bestaat.

Bij gebrek aan Amsterdamsche wielervedstrijden komen wij maar met een plaatje van het Rijswijksche hout: Victor Linart, die Zondag zijn tegenstanders zonder veel moeite versloeg.

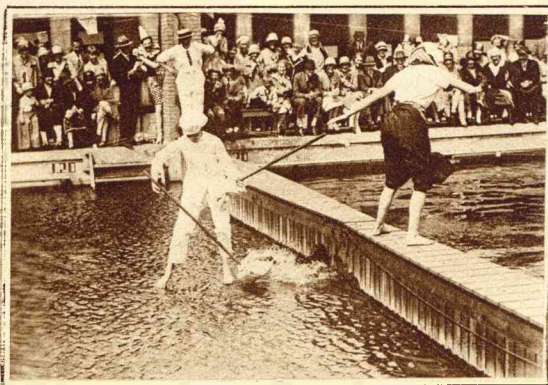
Het absoluut ontbreken van de wielervedstrijden komt ons min of meer zonderling voor. Beroepsrenners zijn er genoeg en we hebben een nieuwe wielervedstrijd. Over de constructie dezer baan zijn de geleerden het niet eens. Hoe had men beter de proef op de som kunnen nemen, dan door er, vóór de Spelen beginnen, eenige wedstrijden op te organiseren. Het bouwwerk van den

het Nederlandsch elftal in actie te zien. We willen hiermede allermint beweren, dat de mooie cricketsport dit reisje niet waard is, doch een Amsterdammer gaat nu eenmaal in den regel niet naar Leiden om iets bijzonders te zien.

Intusschen willen we allereerst opmerken, dat de cricketsport bij de Belgen zelf afgedaan schijnt te hebben. Voor den oorlog kreeg men hier, onder aanvoering van den Belgischen graaf d'Oultremont, nog wel eens een team over, waarin het Belgische element rijk vertegenwoordigd was. Tijdens de laatste jaren zijn het nog slechts in België wonende Engelsche onderdanen, die over den Moerdijk trekken.

De 4 wickets-overwinning der onzen is niet zonder moeite verkregen. Hoewel het ons bekend was, dat onder de Engelsche Belgen, diverse uitstekende spelers huisden, hadden wij toch van het op papier zoo sterke Hollandsche batting-team betere prestaties verwacht. Dat de ploeg echter niet heeft voldaan, beweren wij niet. Cricket is een eigenaardig spel. Een klein ongelukje, en het beste bat verdwijnt voor nul. Dat gebeurt zelfs den grooten Jack Hobbs wel eens.

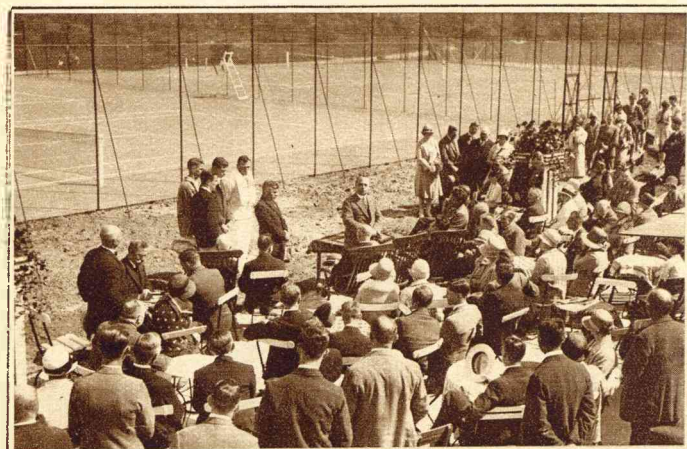
Dat er veel wijzigingen zullen komen in het Nederlandsche team, dat einde Juli in Haarlem tegen het sterke Engelsche M.C.C.-elftal speelt, gelooven wij niet. Doch tegen een dergelijk elftal zullen de onzen toch uit een ander vaatje moeten tappen, anders wordt het een débâcle.

Zwemwedstrijden ter gelegenheid van het 150-jarig bestaan der Haarlemsche dames-zwemvereniging „Zignea”. Uit den gecostumeerden wedstrijd. Een bezemgevecht met nat slot.

heer Wils is wel haast volmaakt. Wij scharen ons dan ook allermint aan de zijde van de pessimisten, die straks het ergste vreezen. Nu zal men echter, als er bij de a.s. Olympische wielervedstrijden maar een kleinigheidje hapert, het geval gaan opblazen en dan deugt er in de oogen der zwartkijkers van de heele baan niets meer. Kleinigheden vallen eerst op, wanneer men wedstrijden houdt, en was dit het geval geweest, dan had men nog rijkelijk gelegenheid gehad, die euveltjes te verhelpen. En tenslotte had het N.O.C., dat zoo geweldig op de dubbeltjes is, er toch niet slechter van kunnen worden.

Niet wetend, wat beter te doen, zijn we naar Leiden getrokken om

Te Hilversum werd Zaterdagmiddag door burgemeester Keymer een prachtig complex gemeentelijke tennisbanen geopend. Een schitterende aanwinst voor tennisspelend Hilversum.

Al het haar weg in een paar minuten!

Vóór de uitvinding van Vieto bestond er werkelijk geen goed middel tegen een ontsierende haargroei, waardoor overigens lieflijke dames aan schoonheid verliezen en vaak het voorwerp worden van min of meer spottende blikken. Door een scheermes te gebruiken bereikt men alleen, dat het haar vlugger gaat groeien en dikker dan voorheen terugkomt, terwijl gewone depilatoria een onaangename reuk hebben en pijn doen. Vieto is een geparfumeerde, fluweelachtige crème en heeft volkomen alle ouderwetsche en lastige methodes verdrongen. Smeer Vieto eenvoudig, zooals het uit de tube komt, op de te ontharen plek, wacht een paar minuten, spoel het af en het haar is verdwenen als bij tooverslag.

Prijs f 1.— en 1.75 per tube; bij drogisten en parfumeriezaken.

VIETO
Overtollig Haar

Hij vindt WRIGLEY'S reuze-lekker

En zijn wensch is toch zoo spoedig vervuld: Geef hem 5 cent voor een pakje met 4 P.K.-tjes en hij is den heelen dag content.

WRIGLEY'S P.K. Kauwgom is de goedkoopste en de gezondste lekkernij. Is goed voor het gebit, wekt den eetlust op en bevordert de spijsvertering.

WRIGLEY'S
P.K. KAUWGOM

Zóó ziet ons
HANDELSMERK
er uit!!

Heel eenvoudig, maar van het grootste gewicht bij aankoop van de

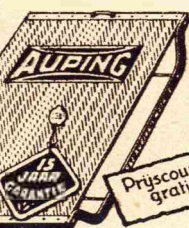
Origineele Auping's Matras.

(dwingt U tot slapen). Haar succes zij ook U tot voordeel en voldoening.

Met nadruk wijzen wij U er op, dat de naam op de matras moet staan. Laat U dit dus door Uwen leverancier aantoonen, want alleen dan is U verzekerd een echte Auping te koop.

AUPING

FABRIEK:

DEVENTER

Prijscourant en Leatuur gratis en franco.

Mergenburg 2

Adverteeren is bekend blijven

WIKUNA KOUSEN

Hollandsch Huiswerk

1st Eng. Wol

IJzersterk

Bloedarmoede

Bleekzucht en alle daaruit voortvloeiende ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING'S
HAEMOFERRIN
(Staalhaematogeen)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.
Aangenaam van smaak.
f 2.60 per heele flesch. f 1.60 per 1/2 flesch.

Dr. H. Nanning's Pharm. Chem. Fabrik, Den Haag

Moeders

nemen voor de roode, gesmette of ontstoken huid van de kleine, uitsluitend het beste middel en dat is

PUROL

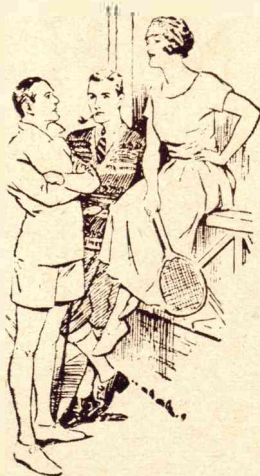
Doos 30 en 60, tube 80 ct.

Bij Apoth. en Drogisten

Zijt gij te zwak?

Volgt dan een Sargolkuur en gij zult de resultaten spoedig ondervinden.

Jaren reeds is Sargol het hulpmiddel om vrouwen en mannen tot sterke, krachtige personen te herschapen.

Sargol verhoogt het gewicht doordat het nieuwe cellen vormt; het zorgt dat het voedsel volkomen omgezet en opgenomen wordt en vermeerderd daardoor het aantal bloedlichaampjes, met als resultaat stevige spieren, gezond vleesch en gevulde lichaamsvormen.

Sargol is een schoonheidsmiddel, omdat door het gebruik de lichaamsvormen gevuld en de zenuwen gesterkt worden. Zoowel mannen als vrouwen verhoogden de energie, die van hunne zenuwen geveerd wordt en komen in gewicht aan. Indien gij eenige ponden in gewicht wilt toenemen of indien Uw arbeid de sporen draagt van gebrek aan zenuwkracht of vitaliteit, wendt U dan tot Uwen Apotheker of Drogist en vraagt hem een doos Sargol die slechts f 1.75 kost.

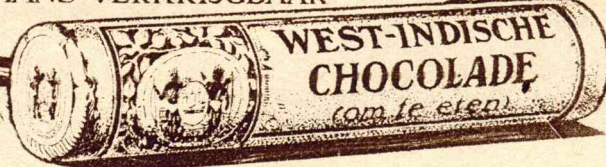
Een Sargolkuur, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost totaal f 9.—

Indien niet voorradig bij Uwen leverancier, stuur dan postwissel aan de SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

DE NIEUWE ROL WEST-INDISCHE CHOCOLADE

MET GROOTE PASTILLES
IS THANS VERKRIJGBAAR

PRIJS PER ROL
60 CENTS

In Uw Zadeltasch

behoort op hetstochten, voor verzachting en genezing bij doorzitten en zonnebrand steeds een doos of tube

PUROL

In dozen van 30 en 60, tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

LESSEN PER BRIEF

Bouwkunde Werkteck. Electrotechn. Verwarmingst. Koeltech. Smid-Bankw. Chauff. Mont. Timmeren Waterbouwk. Boekhouden Handelscorr. Fransch, Duitseh, Engelsch Prospectus en proefles gratis

ITMO, Amsterdam (z)
P. C. HOOFSTRAAT 125j

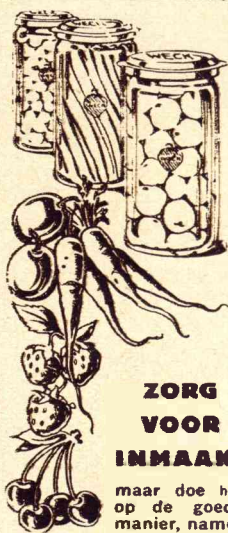
Klierziekte?

OP AANVRAGE WORDT U GRATIS TOEGEZONDEN DE BROCHURE OVER GRANULINE, HET MIDDEL VAN DR. J. H. VAN GRAFHORST. ARTS, TEGEN TUBERCULOSE EN KLIERZIEKTE.

Middelburgsche straat 117, Scheveningen.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

LÄKEROL
Daar frischt ge zoo van op!

ZORG VOOR INMAAKI

maar doe het op de goede manier, namelijk door Uw groenten, fruit, vleesch, enz. te steriliseeren in de glazen der firma WECK. Men lette echter bij aanschaffing op het merk WECK ter voorkoming van teleurstelling.

WECK

Deze naam en dit merk waarborgen echtheid.

Transpireerende voeten en handen

zijn een last, ook voor de omgeving. Het „weg-maken“ van zweetvoeten is gevaarlijk voor de gezondheid.

Trannosan

volgens Prof. Dr. Polland geneest deze ziekelijke transpiratie zonder schadelijke gevolgen. Binnen een week is de lucht verdwenen en de voeten krijgen de uitwaseming zooals bij een gezond mensch.

Trannosan-Toilet geneest overdagig okselzweet bij dames.

Prospectus gratis en franco op aanvraag.

N.V. Drogerijen Mij., Rotterdam, Schiekade 104

O · N · Z · E · F · O · T · O · R · U · B · R · I · E · K

IN WELK OPZICHT ONS DE AGFA-STANDARD-ROLFILM-CAMERA IETS NIEUWS BRENGT.

DOOR BRUNO THOMAS.

Korten tijd na het Kerstfeest van 1926 spoorde ik van Berlijn naar München, om in het gebergte eenige weken ski te loopen.

Het is echter niet mogelijk, zijn gedachten totaal van de vakbelangen te scheiden, en zoo herinnerde ik mij op de reis, dat in München de van oudsher bekende optische inrichting en camerafabriek A. Hch. Rietzschel gevestigd is en dat deze fabriek, eenige maanden geleden, door de fusie, welke tusschen de „Interessengemeinschaft deutscher Farbenfabriken“ en de „I. G. Farbenindustrie A. G.“ had plaats gevonden, een afdeling van de Agfa te Berlijn was geworden.

Ik gaf mijn plan op, met den eerstvolgenden trein verder te reizen naar het gebergte, en besloot, een dag in München te blijven, om het nieuwe, of liever het „oude nieuwe“ Agfa-camerawerk te bezichtigen.

Ik was verrast door de uitbreiding van de fabriek, die in de laatste jaren had plaatsgevonden. Nieuwe, groote machine- en monteerzalen waren er bij gekomen, waarin volgens de modernste wetenschappelijke grondbeginselen gewerkt wordt. Alleen op deze wijze is het mogelijk geweest, eenigermate aan de buitengewoon groote vraag naar de nieuwe Agfa-camera's te kunnen voldoen.

In het bijzonder geldt dit voor het model, dat de Agfa als „haar toestel“ heeft gekozen en welks beteekenis als een uitnemend type reeds in de aanduiding der camera als de „Agfa-Standard“ wordt uitgedrukt.

Het oorspronkelijke denkbeeld bij het construeeren en het uitwerken van de fabrikatiemethode was,

allen, die belang stellen in de fotografie, een camera te verschaffen, die bij een uiterst groot gemak in de behandeling een absolute vertrouwbaarheid, en daardoor met zekerheid goede uitkomsten waarborgt. Het is hierbij gelukt, niettegenstaande het apparaat in constructief opzicht groote voordeelen biedt, toch den prijs betrekkelijk laag te houden.

het inleggen van de films een tamelijk omslachtige manipulatie. In de derde plaats werd de rolfilm in de camera niet zoodanig bewogen, dat zij absoluut vlak lag, en hierdoor ontstond bij lichtsterke objectieven plaatselijk onscherpte, wat bij het gebruik van fotografische platen, doordien hier de onderlaag uit glas bestaat, natuurlijk buitengesloten was.

Al deze gebreken zijn bij de nieuwe Agfa-Standard-rolfilmcamera, die voorloopig voor rolfilm ter grootte van 6 bij 9 en 6 bij 11 c.m. wordt geleverd, geheel weggenomen.

Het instellen geschiedt op een geheel nieuwe wijze, en wel met behulp van een instelschroef; het kan plaatsvinden, terwijl de camera zich in den voor de opname vereischten stand bevindt. Gelijktijdig met het instellen op de afstandsschaal overziet de fotograaf ook het *diafragma* en de *schaal voor de sluitsnelheid*. Door deze automatische combinatie is het uitgesloten, dat één van de drie instellingen, die voor het doen gelukken van de opname noodzakelijk zijn, vergeten wordt.

Het inleggen en uitnemen van de filmspoelen is bij deze camera inderdaad een genoegen. Zij is n.l. voorzien van een door de Agfa gepatenteerden, uitdraaibaren spoelhouder, die niet alleen met koude vingers, maar zelfs wanneer men handschoenen aan

heeft, gemakkelijk behandeld kan worden.

Het absoluut vlak liggen van de rolfilm wordt bewerkt door een *drukplaat*, die aan den achterkant der camera bevestigd is en de film over haar geheele, voor de opname bestemde oppervlak gelijkmatig op den vereischten brandpuntsafstand houdt.

ADRES VOOR CORRESPONDENTIE:
AAN DEN REDACTEUR
VAN DE FOTORUBRIEK
KEIZERSGRACHT 234 AMSTERDAM

Agfa-Chroma-Isolar-plaat.

Alle ernstige amateurs hadden tot nu toe, volgens den ouden stelregel van de fotografen: „een plaat blijft een plaat“, een zekeren tegenzin ten opzichte van elke rolfilmcamera. Het werken met deze soort van camera's bracht dan ook inderdaad wel moeilijkheden mede. In de eerste plaats moest het instellen, zelfs bij de meer degelijke modellen, geschieden door het in- en uittrekken van den objectiefdrager. Dit was niet alleen een zeer primitieve wijze van doen, maar bracht ook bij de opname vertraging teweeg, een niet gering nadeel, wanneer het er op aankwam, momenten en genrebeelden te verkrijgen. Verder was ook

I · N · D · E · N · H · O · F

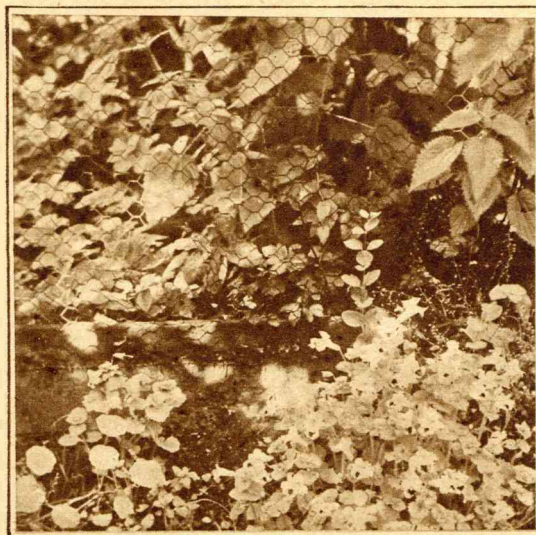
Onder de werkzaamheden, die we in den tuin te doen krijgen, behoort ook het afbinden van planten. Om dit goed te doen, behoort het zoodanig gedaan te worden, dat men van het bindmateriaal zoo goed als niets ziet.

Is daarna de plant wat verder uitgegroeid, dan is het materiaal geheel onzichtbaar. Men steekt daartoe bij eenigszins flinke planten niet meer dan drie stokken of stokjes kort bij de wortels en zoodanig, dat ze nagenoeg tusschen de stengels komen en bindt dan raffia los om de plant, zoodat deze naar buiten uit kan groeien. Daardoor behoudt de plant eene lossen natuurlijke vorm, terwijl het bindmateriaal wordt overgroeid. Men vergete niet de raffia een paar slagen om de stokken te doen om 't zakken te voorkomen.

Heeft men dunne schrale planten, dan plaatst men den stok zoodanig, dat uit huis er zoo min mogelijk van te zien is. Bij zulke planten plaatst men maar één stok. Ook klimplanten bindt men zoo noodig bij. Uit kamperfoelie snijdt men de uitgebloeide takken weg en laat de jonge scheuten groeien zonder op te binden, opdat zij het volgend jaar goed kunnen bloeien.

Klimplanten, die zich slingerend omhoogwerken, zooals de blauwe regen, convolvulus enz., geeft men daartoe de gelegenheid door het aanbrengen van ijzerdraad of touw. Ook doet men dat voor planten, zooals Ind. kers, Clematis-soorten enz., die zich door middel van hun bladstelen om het steunsel slingeren. Klimplanten groeien en bloeien het best, als ze langs natuurlijke weg zich omhoog kunnen werken.

In tuinen, waar men perzikboomen, morellen, abrikozen of pruimen heeft, laat men een verwilderden groei toe, d.w.z. tijdens de ontwikkeling of groei der jonge scheuten bindt men deze niet aan. Zij zullen zich daardoor sterker ontwikkelen en meer kans geven op vruchtdragen.

Mimulus tigrinus, uit zaad gekweekt en overgaande tot vaste plant, bloeit uitstekend in beschaduwde tuinen tusschen heesters, vooral zoo hier en daar op pollen geplant.

Men denke er vooral aan, in dezen tijd flink te gieten bij droog weer en vooral 's-avonds. Het bevordert den groei voor alle planten.

We zullen nu weder even terugkeeren naar de waterpartijtjes van den vorigen keer. Dit is zeker een aanleg, die zelfs in kleine tuinen goed kan voldoen, en waar een zekere bekoring van uit kan gaan. Vooral als men een laag gelegen grond heeft, zoodat men langs den natuurlijke weg water kan verkrijgen, en daardoor vlak langs de randen van het water de beplanting zoo kan toepassen, dat men werkelijk een geheel krijgt, zooals men dat in de natuur ziet, al is 't ook op kleinere schaal.

Waterpartijtjes, toegepast op hoogen grond, zoodat men moet beginnen met een gemetseld of kunstmatig gemaakt basin, is geknutsel, dat nooit bevredigt. Op zulke gronden is 't beter rotspartijtjes te maken, wat dan ook meer in den aard der zaak ligt, vooral als men bedenkt, dat de beplanting rondom een vijver, die een deel uitmaakt van 't geheel, een vochtigen grond eischt.

Naarmate de tuin grooter is, kan men zeer goed een gedeelte ophoogen met den grond, die uit den vijver komt, en deze ophooging als rots aanleggen. Op deze wijze kan men dan een combinatie verkrijgen, die een zeer goed geheel vormt. Het spreekt vanzelf, dat de tuin dan een behoorlijke afmeting moet hebben, om niet in een te knutselachtig geheel te vervallen, want niets veeft vlugger dan een aanleg, die niet aan zijn doel beantwoordt.

CYTISUS.

DE ZOMERSPROETENKONING

Behalve schoonheidskoninginnen uit de verschillende Staten, telt Amerika ook kampioenen in leelijkheid. Zulk een kampioen is bijvoorbeeld de hierboven afgebeelde Jackie Hexberg uit Orögen, die de meeste en de grootste zomersproeten heeft van een aantal leelijke concurrenten.

OP Z'N HOOFD DWARS DOOR PARIJS

laat deze acrobaat zich meevoeren, met de voeten opgehangen aan een hijschtoestel. Voor lijders aan duizeligheid een weinig aanbevelenswaardige sport.

(Foto hieronder)

TUTTI FRUTTI

DE DORSTIGE!

Wanneer de heete zon van Tunis loodrecht haar verzengende stralen neerzendt op mensch en dier, is een verkoelende drank welkom, en de jonge Arabier, die juist met koel water in de kannen van de bron terugkeert, maakt er dan ook een dankbaar gebruik van.

(Foto hieronder)

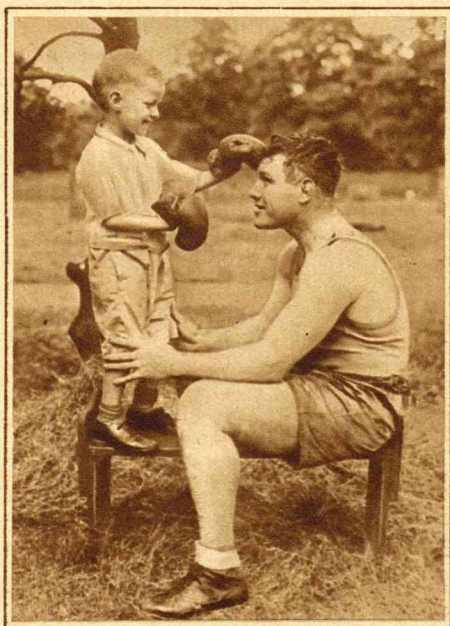
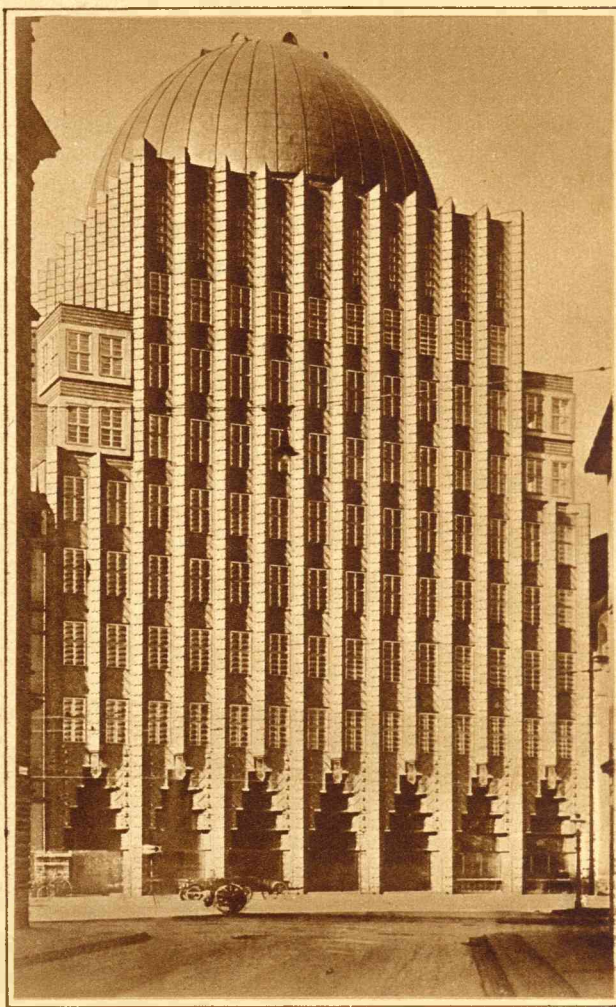

EEN BOERENKONINGIN

is zeker de hier afgebeelde dochter van 't land, al heeft ze nooit meegedaan aan een schoonheidsconcours. We vonden dit een ongezochte gelegenheid, om eens een beeld te geven van een paar grillen van Moeder Natuur, die er ongetwijfeld vele heeft.

WOLKENKRABBERS IN DE OUDE WERELD

Ook in het oude Europa begint men hier en daar Amerika na te doen en wolkenkrabbers te bouwen. Zoo verrees voor kort in Hannover het hieronder afgebeelde gebouw, dat tot bekroning een koepeldak heeft, waaronder een prachtig Planetarium is aangebracht, waar men de wonderen van den loop van zon, maan en sterren kan bewonderen.

JEUGD EN KRACHT

De groote Australische bokser Tom Heeney, die van plan is 't op te nemen tegen den wereldkampioen Gene Tunney, krijgt boksadvies van den vijfjarigen zoon van zijn trainer. Dit is de aangename kant van een boksontmoeting.

De zwarte Ridder van Balfordshire

Volgens mijn opinie, vervolgde de dokter, moet het iemand zijn, die de geschiedenis van Balfordshire kent en van deze wetenschap gebruik maakt, om den graaf angst aan te jagen. Misschien is 't wel een geslepen gauwdief — wie weet?"

Bedremmeld zette Mary zich op een stoel naast haar vader neer. Ze verlangde hem over Lord Windermere te spreken, maar dorst niet. De dokter schonk op z'n gemak z'n gebruikelijke glaasje port in en beschouwde in gedachten verzonken het fonkelende glas in het lamplicht.

„Was Lord Windermere erg vriendelijk voor je?" vroeg hij dan, het stilzwijgen verbrekend.

„O ja — hij was heel aardig. We hebben wel een half uur langs de kust gezeild. 't Is een prettige sport en vooral in den zomer moet het heerlijk zijn. Raymund stuurde...."

„Raymund?" schrok de dokter op. „Gaan jullie al zoo vriendschappelijk met elkaar om? Je moet niet vergeten dat hij een graaf is, Mary!"

„Ik.... ik moet u iets zeggen, vader," zei ze dan moedig. „Lord Windermere heeft mij gevraagd...."

Ze aarzelde met spreken, en sloeg verward de oogen neer voor den scherpen blik van haar vader.

„Nog een zeiltochtje te maken?" veronderstelde de dokter.

„Neen.... Hij vroeg mij zijn vrouw te worden!" fluisterde ze bijna onhoorbaar. Eindelijk was het geheim, dat als een steen op haar hart drukte, eruit. Ontsteld zette de dokter het glas weer neer en zag haar sprakeloos aan.

„Lord Windermere... heeft.... je... gevraagd z'n vrouw.... te worden?" stamelde hij ten laatste verbluft, terwijl hij haar hoofdje ophief en haar dwong hem aan, te zien. „En wat heb je hem gezegd?"....

Ze antwoordde niet en keek hem met haar groote stralende kijkers bijna smeekend aan niet verder te vragen.

„Je beloofde het?" mompelde hij ernstig, over haar strijkend.

Ze knikte over-gelukkig en kuste z'n woorden weg.

„O vader.... ik ben zoo blij.... 't is zoo heerlijk te beminnen en bemind te worden...."

„Houd je zoo van hem, kind?" vroeg Dr. Menrose zacht.

„k Heb hem sinds onze eerste kennismaking liefgehad," bekende ze, haar gelaat aan z'n vader borst verbergend. „Hij is zoo goed en sterk...."

„Wel.... wel.... als Lord Balfordshire zich niet tegen de keuze van zijn zoon verzet, geef ik gaarne m'n toestemming tot het huwelijk."

„Raymund zou er vanavond z'n vader nog over spreken. Reeds had de graaf hem gezegd, dat hij trouwen kon wie hij zelf wilde — het behoefde geenszins een meisje uit den adellijken stand te zijn! O.... als eens niets ons toekomstig geluk in den weg stond!

Het was haar onmogelijk thans te lezen en vermoeid begaf ze zich vroeg naar bed.

En ze droomde dien nacht heerlijke droomen..

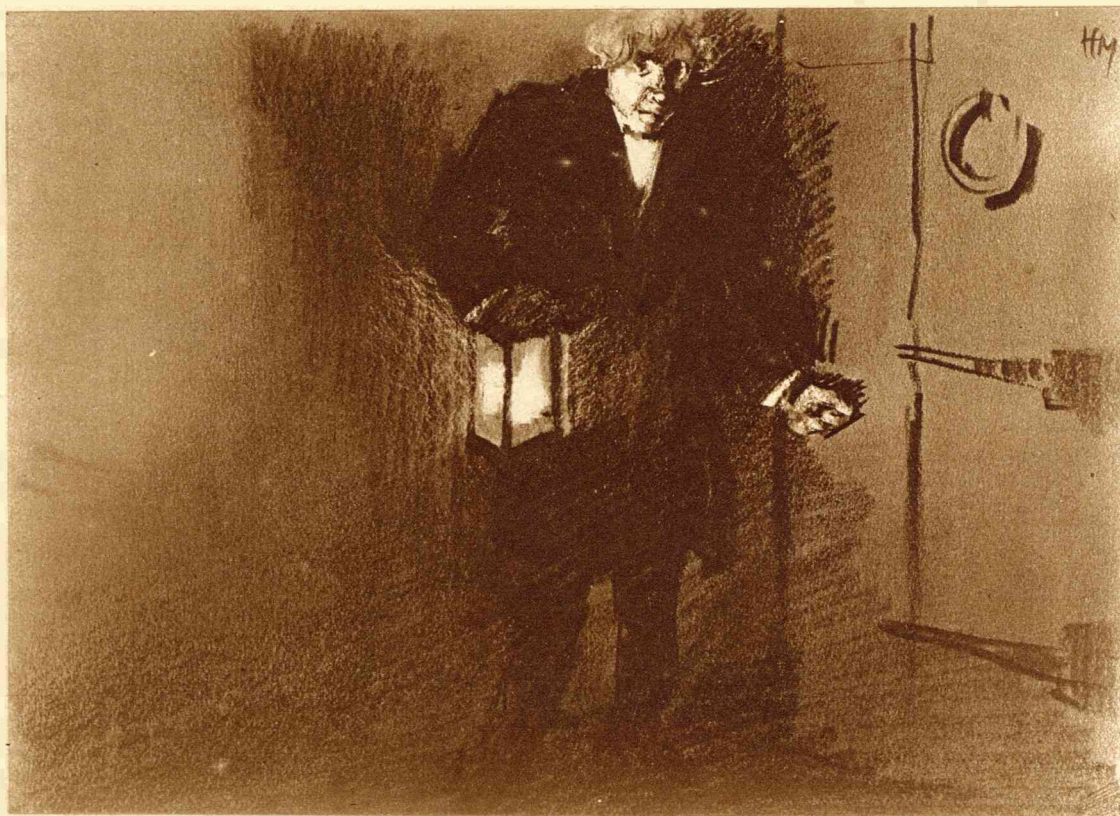
DE RTIENDE HOOFDSTUK.

Raymund's geluk was groot, dat Mary zijn liefde beantwoord had. De wereld scheen in het laatste uur een minder somber aanzien te hebben

Oorspronkelijke roman van W. van Haarlem

gekregen. Nieuwe en ongekennde perspectieven openden zich voor hem en wezen er op, dat 't aardrijk alles wel beschouwd nog zoo slecht niet was. Welke surprises waren dien middag voor hem weggelegd!

Eerst Mary's verhaal van den zwarten ridder, toen het bezoek aan het eiland met het zonderlinge lichtverschijnsel en daarna z'n vurige liefdesverklaring. Hij doorleefde weer de zalige oogenblikken van zooveen — de half fluisterende beken- tenis van haar liefde klonk nog als hemelsche muziek in z'n ooren. Zij was het eerste meisje, dat

De deur was open....

hij oprecht beminde — als 'n sprookjesfee was ze in zijn leven gekomen. Hun eerste ontmoeting had een diepen indruk op hem nagelaten — steeds zag hij haar klare violette oogen over zich gebogen, hem vol medelijden aanblikkend. Sindsdien was ze niet meer uit z'n gedachten geweest.

In 't eerst gevoelde hij zich wrevelig, dat een eenvoudig dorpsmeisje zulk een bekoring op hem uitoefende, doch z'n ergernis had plaats gemaakt voor een toenemend vurig verlangen, haar weer te zien en eensklaps was hij tot het besef gekomen, dat 't leven zonder haar voor hem waardeloos was.

De wandeling naar huis duurde ditmaal langer dan gewoonlijk en toen hij den hoofdingang van het kasteel betrad, stond Crawlett hem ongeduldig op te wachten.

„Mylord — uw vader wacht u in de bibliotheek," zei hij onderdanig. „De graaf heeft om vier uur al naar u gevraagd."

„Dank u!" mompelde Raymund. „Is hij niet goed?"

„Integendeel — Lord Balfordshire verkeert in blakenden welstand. Hij is geheel van den schok bekomen!" zei Crawlett, terwijl hij gediens- tig Raymund's hoed en blauwe jasje aannam.

Lord Windermere knikte hem toe en trad de bibliotheek binnen. De elektrische lampen waren alle ontstoken, en het vertrek baadde in een zee van licht. 'n Gezellig vuur flikkerde in den haard, doch het spookachtig schijnsel van de vlammen ging in den lichtgloed verloren. De sinistere schemerlamp was van het schrijfbureau verdwenen, en op de tafel stond tot Raymund's verbazing een vaas prachtige winterbloemen uit de broeikassen van het kasteel.

Verrast bleef de jongeman voor de deur staan en staarde met knipperende oogen naar zijn vader die in een club-fauteuil voor den haard, een sigaret zat te rooken. Het was zulk een ongewoon gezicht voor hem, dat hij van verwondering geen woord kon uitbrengen.

„Ah.... Raymund, ben je daar?" zei de graaf hem welwillend toeknikkend. „Kom bij 't vuur zitten — ik heb eenige zaken met je te bespreken."

Nog steeds gissend naar den plotseligen ommekeer in zijn vader, liet hij zich in een stoel valle.

Een rose gloed kleurde het magere gelaat van Lord Balfordshire, die behaaglijk achteruit geleund, opmerkzaam naar zijn sigaret keek. Over zijn anders zoo norsch gezicht lag een glimlach van voldoening, terwijl zijn oogen een ongewone glans hadden. Zoo vreemd en zonderling kwam zijn vader hem voor, dat hij hem angstig van terzijde opnam. Wat was er gebeurd? Zelden had hij zijn vader zoo tevreden gezien; allerlei vermoedens doorflitsten zijn brein, doch ze maakten z'n klaarblijkelijke verwarring maar grooter.

De gordijnen voor de glazen tuindeur waren opengeschoven; zoodat hij de marmere trappen van het terras kon zien. De bedompte, drukkende atmosfeer was verdwenen en er heerschte nu een aangename en weldoende stilte in het vertrek.

„Ik ben van plan een groot bal te geven, Raymund," begon Lord Balfordshire vriendelijk. „Deels door ziekte en drukke bezigheden heb ik je thuiskomst altijd nog niet gevierd. Het spreekt vanzelf, dat een jongeman zooals jij, met z'n verschillende buurlieden wil kennis maken.

Voor je hier kwam was je een heel ander leven gewoon en ik kan moeilijk van je verlangen je in de dagelijksche sleur te schikken — verre van dat! Toen ik je verzocht thuis te komen, stelde ik mij voor, dat jij wat vroolijkheid in 't sombere slot zou brengen. Misschien heb je wel gemeend dat ik niet voor pret te vinden was — het tegendeel is waar! Door de drukkende zorgen van de laatste weken, had ik geen gelegenheid je mijn bedoelingen kenbaar te maken. 't Is zelfs mogelijk, dat ik me een weinig onsympathiek tegenover je gedragen heb, doch dit moet je maar aan het overspannen werken in de laatste weken wijten. Alle zorgen zijn nu van m'n schouders gewenteld, en ik zie de toekomst met opgewektheid tegemoet. De slag van het raam tegen m'n hoofd heeft geen nadeeligen invloed op m'n gestel nagelaten, hoewel hiertoe aanvankelijk redenen tot bezorgdheid waren."

Lord Balfordshire vermeed op dit oogenblik zijn zoon aan te zien, en Raymund wist, dat z'n vader loog.

„U wilt dus een bal geven!" zei de zoon onverschillig. „Wie denkt u uit te noodigen?"

„Eh.... O, ik heb Crawlett opdracht gegeven alle menschen van eenigen naam en standing een invitatie te zenden. Ik geloof wel, dat onze burens vreemd zullen opkijken! Dertig jaar lang heeft het kasteel zijn poorten gesloten gehouden, en algemeen veronderstelt men, dat er vreeselijke dingen in het slot gebeuren. Hoe wreed zal de ontgoocheling zijn!" Lord Balfordshire lachte fijntjes voor zich heen en noodigde zijn zoon uit een sigaret te rooken.

„Ik dacht dat u niet van rooken hield,” vroeg Lord Windermere behoedzaam. „Toch wel,” hernam de graaf peinzend. „Doch ik geniet pas van m'n sigaret of sigaar als ik rustig op 'n stoel zit te lezen, en geen dringende zaken mijn geest in beslag nemen. A propos — ik heb Crawlett de meest bekende schoonheden van den omtrek laten inviteeren — daar is bijvoorbeeld Sir Nottingham Prince, die vier lieve dochters heeft en Viscountess Alkerley die zich in het onbetwist bezit van drie „knappe” dochters mag verheugen. Je zult nog een veel gezocht man worden, Raymund. Het zal uitnodigingen voor avondjes en the's regenen na het bal!”

Nerveus stak Lord Windermere z'n sigaret aan, gooid ze vervolgens weer in den haard en zei dan snel:

„Het spijt me dat u al te laat bent, vader — Miss Mary Menrose heeft beloofd m'n vrouw te worden!”

„Wat?.... De dochter van den dorpsdokter?”

„Ja.... ze heeft mij vandaag het jawoord gegeven!”

„Zoo!” zei de graaf, en zijn stem klonk eensklaps koud en scherp. „Dat is gauw! Ik wensch je veel geluk.... het is een heel aardig meisje, ik heb ze eenige weken geleden eens gesproken. Ze maakte een goeden indruk op mij.”

„Ik ben blij, dat u haar waardig acht m'n vrouw te worden, vader,” zei Raymund stroef. „Slechts met uw toestemming wilde ze mij trouwen. Het standsverschil kwam haar te groot voor, doch schakelt de liefde ook dat niet uit? U zeide mij in ons eerste onderhoud, dat ik mij beter een arme vrouw met rijke innerlijke gaven kon verwerven, dan een dame uit de groote wereld die het om mijn positie te doen was. Ik gevoel me werkelijk gelukkig met Mary — ze is een engel. Morgen ga ik den dokter bezoeken.”

„k Wensch je succes, Raymund,” antwoordde Lord Balfordshire schamper. „Wat zou je ervan zeggen, wanneer we op den avond van 't bal meteen je verlovings bekend maakten. „Is dat geen kostelijk idee?”

„'t is een goede gedachte van u,” gaf Raymund toe. „Op welken dag is het bal bepaald?”

„Volgende week Zaterdag. Er is dan nog ruimschoots gelegenheid eenige gewenschte veranderingen in de balzaal aan te brengen. Ze is in geen dertig jaar gebruikt, en moet ook met haar tijd meegaan.”

Lang nog besprak Raymund met zijn vader de verschillende voorbereidselen, die getroffen dienden te worden, en trok zich laat in den avond in zijn kamer terug.

Toen zijn zoon hem verlaten had haalde Lord Balfordshire behoedzaam een couranten-knipsel uit zijn portefeuille, dat het volgende inhield:

Warwick 11 Dec. 19...
De politie verzoekt ons te berichten, dat op het strand nabij Trollbeams, 10 mijlen ten westen van Balfordshire, de geruite muts en jas van een krankzinnige gevonden zijn. Sinds enkele maanden is uit het gesticht alhier een gevaarlijke gek ontsnapt, wien deze kleedingstukken volgens den heer Directeur Warner moeten hebben toebehoord. Waarschijnlijk is de man door de duisternis misleid van de rotsen naar beneden in zee gevallen of heeft in een vlaag van waanzin zelfmoord gepleegd. Z'n lichaam is vermoedelijk door het water meegevoerd.

Met een glimlach van duivelsch genoegen in de oogen las en herlas de graaf het berichtje, dat hij krampachtig tusschen z'n vingers geklemd hield. Zorgvuldig keek hij dan om zich heen, als wilde hij zich vergewissen, dat hij niet bespied werd en wierp het knipsel toen in den haard. Gretig verteerden de vlammen het hun toegeworpen voedsel en stierven weer weg in hun laatste stuip-trekkingen.

„Vrij — vrij!” mompelde Lord Balfordshire heesch. „Dertig jaar in vrees en angst.... dertig jaar.... hoe heb ik het uitgehouden.... vrij!”

Ongeduldig wachtte Raymund in zijn kamer, tot de bewoners van het kasteel zich te rusten begeven hadden. Het geluid van wegstervende voetstappen van de bedienden was soms flauw hoorbaar en de torenklok wees reeds het eerste uur van den nieuwen dag aan, toen Lord Windermere den zacht schuifelenden tred van z'n vader, naar diens geïsoleerd vertrek in den corridor

vernam. Nauwlettend luisterde hij toe en z'n hart bonste verschrikkelijk, toen de voetstappen eensklaps voor zijn slaapkamer stilhielden. In gespannen aandacht staarde hij naar de deur — langzaam, bijna onmerkbaar werd de knop omgedraaid. Echter had de jongeman zijn voorzorgsmaatregelen genomen en de deur gesloten, zoodat niemand onverhoeds kon binnentreden. Buiten op de gang klonk een ontevreden gegrom en heel voorzichtig schoot het handvat weer terug. Het flauwe lichtschijnsel van een lantaarn blonk even door het nauwe sleutelgat, daarna verwijderde de nachtelijke bezoeker zich in de richting van het oude slot.

Waarom wilde Lord Balfordshire zich ervan overtuigen, of hij zich in zijn kamer bevond? Wat was de oorzaak van z'n opgewektheid? Nimmer had hij z'n vader zoo vriendelijk en blij gezien — het was alsof onverwacht een zware last van zijn schouders was geschoven, en hij weer opleefde, na zich voor altijd in zijn kasteel begraven te hebben. De overgang was te plotseling om haar volkomen te kunnen beseffen. Wat kon er al die jaren op het hart van den graaf gedrukt hebben — wat was het, dat zijn leven versomberde en hem noodzaakte zich in zijn kasteel op te sluiten? Waarom ontving zijn vader bezoek van den directeur van een krankzinnigengesticht en dwaalde een ridderspook geheimzinnig om het slot?

De nacht was reeds ver gevorderd, toen Raymund de donkere gang betrad. De kille, koude lucht deed hem huiveren, en ineengedoken sloop hij onhoorbaar op z'n crêpe zolen naar het oude slotgedeelte. De zilveren stralen der maan gluurden door de getraliede vensters en speelden vreedzaam op den kalen wit gekalkten muur. Holle onverklaarbare geluiden, zooals die in elk groot gebouw voorkomen, echoden dof langs galerijen en corridors en brachten Lord Windermere in gespannen aandacht tot stilstand.

Oplettend luisterde hij een wijle toe en zette dan moedig zijn tocht voort. Zelden betrad een der bedienden deze gang, die onmiddellijk tot het oude slot toegang gaf, daar Crawlett het uit naam van den graaf streng verboden had. Zijn wandelschoenen schoven geruischloos over den marmeren vloer, terwijl hij in zijn zwarte avondcostuum bijna onzichtbaar was. Doodstil luisterde hij eenige minuten scherp voor de verbindingsdeur, alvorens haar te openen, en gluurde dan door een nauwen tochtenden kier in den vochtigen corridor, die geheel in duisternis gehuld was. Nergens school eenig onraad en met een zucht van verlichting betrad Raymund den stillen kasteelvleugel. De zoldering was laag en gewelfd, en aan de wanden waren ter versiering talloze wapentropheeen aangebracht. 'n Klein middeleeuwsch kanon stond voor in de breede galerij opgesteld, en aan weerszijden van den vuurmond lagen een hoop opgestapelde steenen kogels.

Huiverend van de kou ging Lord Windermere verder, vastbesloten zijn plan niet op te geven. Slechts met de grootste moeite kon hij zich voortbewegen, want hij durfde zijn zaklantaarn niet te ontsteken, uit vrees, dat het licht hem verraden zou.

De sombere gewelven en de breede, ruw gemetselde muren, soms vele meters in omvang, waren 's-nachts nog afstootender en schrikwekkender dan overdag, en boden ongewenschten gasten ruimschoots gelegenheid zich achter hun kolommen en pilaren te verbergen.

Tegen den muur

gedrukt, kroop Raymund tot aan de smalle gang, waar de slaapkamer van Lord Balfordshire gelegen was. Terzijde van den nauwen corridor was de deur, die tot de kelders van het kasteel toegang gaf. Opgewonden haalde Richard eenige valsche sleutels uit zijn zak en beproefde ze koortsachtig in het groote verroeste slot. Met bevende handen trachtte hij de zware sleutels door te draaien, soms knarste het versleten mechaniek hol door de enge ruimte en vreesde hij z'n vader te doen ontwaken.

Doch het ijzeren slot weerstond al zijn pogingen en reeds wilde hij zich teleurgesteld naar zijn kamer begeven, toen hij eensklaps dacht aan den langen haak, dien hij meegenomen had. Snel boog hij de stalen pin en morrelde in het sleutelgat, tot de tong van het slot plotseling met een zacht geklik terugsprong.

Een ritselend geluid achter in de gang deed hem verschrikt opspringen. Met kloppend hart bleef hij staan, en rende dan bliksemsnel op de teenen achter in den corridor en verschool zich in 'n ronde nis.

Er was iemand in de gang.

Trage voetstappen naderden en een flauwe lichtschijn weerkaste op de muren, die spookachtig aanded in den doodschen nacht. Een geweldige ronde pilaar wierp zijn wijd-uitvallende schaduw over de nis waarin de jongeman zich verborgen had, zoodat hij geheel onzichtbaar was.

Een lange, magere man, wiens gelaat niet te onderscheiden was door het vooruitstralend licht, betrad nu de gang, en aan z'n gestalte zag Raymund, dat het zijn vader was.

Langzaam zette de graaf de lantaarn op den steenen vloer, keek angstig in 't rond en richtte zijn schreden dan naar de kelderdeur, die Richard pas geopend had.

Een schok doorvoer de leden van Lord Windermere, toen hij zijn vader een sleutel in 't slot zag steken. Met beide handen draaide Lord Balfordshire aan den ring, duwde tegen de zware paneelen en onverwacht sloeg de deur met een smik, die doi door de gangen echode, open. De graaf wankelde en uitte een schorre kreet van schrik.

„De deur was open,” mompelde hij voor zich uit. „Hoe kan dat.... hoe kan dat.... ik weet zeker dat ze vanmiddag gesloten was!”....

Bevreesd gluurde hij in de donkere diepte beneden zich, veranderde van gelaatskleur en zei dan zacht:

„Ja.... ik doe 't.... ik waag 't.... liever dood dan in voortdurende onzekerheid te leven.”

Hij nam de lantaarn in zijn bevende hand, hield haar angstvallig voor zich uit en daalde de keldertrap af, de deur achter zich open lattend.

'n Kille bedompte lucht steeg uit de kelders omhoog. Voorzichtig kwam Raymund uit zijn schuilplaats en keek met ingehouden adem, beneden in de gapende diepte. (Wordt voortgezet.)

en keek met ingehouden adem in de geopende diepte.

Die egaal-grijze lucht geeft nog zulke afwisselende en levendige kleur-effecten op de huizen aan de Groenmarkt.

Ⓢ REGEN IN DE ST

Een stemmingsbeeld van de nat-glimmende Groenmarkt, die in haar verlatenheid nu veel meer aandacht overlaat voor de omlijnig van haar stadsbeeld.

Het Spui met een diepzinnig licht-en-donker in sterke tegenstellingen onder de schaduw van het geboomte.

Leven, kleur en schoonheid — wanneer we daarvan genieten willen, dan zoeken we die in de vrije natuur, in een landschap, in een welig omgroeiden waterplas, en we verlaten daarvoor onze woonsteden. En afgezien van enkele schilderachtige, sterk decoratieve plekjes, die we in oude, historische stadjes nog treffen, is de tegenstelling voor ons zoo sterk, dat we de schoonheid uitsluitend zoeken bij de natuur en den dood verstaend vinden in het starre stadsbeeld. Verstaend en star, omdat het ons, wanneer we het begaafde en geëfende oog van den kunstenaar missen, moeite kost om stemming en kleur en nuance in een straat te ontdekken. Maar wat onzen oppervlakkigen, lusteloczen en in het leven van allen dag weinig bewusten blik ontgaat, dat heeft in dezen tijd de scherpe, intens gevoelige fotografische plaat volledig en in zijn fijnste details omvangen, ontleed en vastgelegd. En zoo mogen wij het aan deze techniek danken, wanneer we leeren kunnen, meer oog te hebben voor de schoonheid, die

IN DE STAD

ook leeft in het stads-
beeld, dat evengoed zijn
kleur en stemming en
eeuwige wisseling geeft,
wanneer we die weten
te speuren. Ziet u eens
deze regenkieken, in de
gewone winkelstraten
van een stad als Den
Haag genomen door
J. H. van den Hoek
Ostende, waartoe onze
tegenwoordige druilige
zomers overvloedig ge-
legenheid gaven: wist u
ooit eerder, dat er in
straten, zooals u dage-
lijks bezoekt, zooveel
stemming, zooveel tegen-
stelling van licht en scha-
duw, zoo aardige, sobere
en toch levendige com-
positie van figuren en
omtrekken leeft, als hier
is uitgebeeld? Zoo'n be-
schouwing moet een ste-
deling verzoenen, niet al-
leen met zijn stad, maar
zelfs met 'n regenzomer.

De Veenestraat met haastige voorbijgangers en suggestief glimmende parapluïes.

kt, die in haar verlateheid nu
g van haar stadsbeeld.

r en schoonheid —
we daarvan genieten
zoeken we die in de
een landschap, in een
den waterplas, en we
oor onze woonsteden.
enkele schilderachtige,
ve plekjes, die we in
de stadjes nog treffen,
ng voor ons zoo sterk,
onheid uitsluitend zoe-
uur en den dood ver-
n het starre stadsbeeld.
star, omdat het ons,
begaafde en geoefende
nstenaar missen, moeite
ng en kleur en nuance
ontdekken. Maar wat
kkigen, lusteloozen en
van allen dag weinig
ontgaat, dat heeft
de scherpe, intens ge-
fische plaat volledig en
étails omvangen, ont-
legd. En zoo mogen
eze techniek danken,
eren kunnen, meer oog
or de schoonheid, die

Een stemmingsvol kijkje op het Buitenhof met zijn spiegeland asphalt en zijn variaties en nuances van licht.

De Verlaten Steengroeve

DOOR CHARLES GARVICE

Naar het Engelsch door JOSEPH MARTO

HET VERHAAL TOT NU TOE.

De jonge lord Fayne is de schrik van alle theater-directeuren in Londen. Als hij een theater of bioscoop bezoekt, maakt hij daar ruzie met als einde meestal een kloppartij. Zoo eindigt ook een voorstelling in het Frivolity-theater met een gevecht, waartoe lord Fayne ditmaal echter geen aanleiding heeft gegeven. Hij krijgt met een leeg flesch een slag op z'n hoofd, blijft bewusteloos liggen en komt later tot de ontdekking, dat hij van z'n geld en z'n horloge beroofd is. Op weg naar huis treft hij een jong meisje, uitgeput, op een stoep aan. Hij neemt haar mee naar een koffiestalletje, laat haar een glas warme melk drinken en daarna op een bank in een der parken uitrusten. Zij valt in slaap, en van deze gelegenheid maakt de jonge lord gebruik, om Grace Warner, zoo heet het jonge meisje, die zonder middel van bestaan is, zijn gouden ring aan den vinger te steken en z'n gouden, met diamanten versierde daspeld in haar zakdoek te wikkelen. Daarna verwijderd hij zich en gaat naar zijn huis. Eva Winsdale bewoont met haar vader, Francis Winsdale, het landhuisje Whitecot. Ze zijn bevriend met lord Averleigh en diens zuster lady Janet, die een naburig kasteel bewonen. Eva brengt lady Janet een bezoek. Zij doet dit per dogkar en zet onderweg een man — oogenschoonlijk 'n landlooper — in 't gras liggen. Hij slaapt en heeft een wond aan 't hoofd. Zij stapte uit haar dogkar en zet hem z'n afgevalen pet op,

Wel neen kindlief," zei de oude dame met een vriendelijken blik op het jonge meisje; „Stannard zal, zooals je zegt, gegronde reden hebben om de zaak stil te houden; je weet, dat hij een flink zakenman is. Edmond zegt, dat hij zich in het bestuur van het landgoed als een uitstekend beheerder en financier laat kennen. Hij is al even goed met alles op de hoogte als Benson, de rentmeester. Zoo, is er koper in de „Kleine Heide" gevonden? Dat kan niet anders beteekenen, dan dat jullie binnen korten tijd rijk zullen zijn, is 't niet?"

„Dat denk ik wel," zei Eva, bedaard; „ten minste mijnheer Marshbank zegt het. Hij heeft het koper ontdekt, — vader en hij spraken er onlangs over — op een middag toen we beiden bij de steengroeve waren."

„Ik ben er blij om," zei lady Janet, verheugd; „je verdient in alle opzichten om rijk te zijn."

„Is u daar zoo blij om?"

„Zeker, en jij dan niet, Eva?"

„Ik weet het niet," antwoordde het jonge meisje, zacht; „ik geloof wel, dat het prettig is om rijk te wezen, anders zou vader niet zoo verheugd zijn."

Lady Janet zag Eva lachend aan.

„Geld is een goed ding," zei ze, op den toon van iemand, die nooit geldgebrek gevoeld had; „ten minste als het in goede handen is," liet zij er met een zucht op volgen. Eva begreep, dat zij aan lord Fayne dacht. „Ik ben er zeker van, dat het bij jou in goede handen is. En mijnheer Winsdale is verheugd? Natuurlijk."

„Ja," zei Eva, en ze zuchtte even; „hij is geheel veranderd."

„Je spreekt er juist over, alsof je het jammer vindt, kindlief."

Een blos overtoog Eva's bleek gelaat.

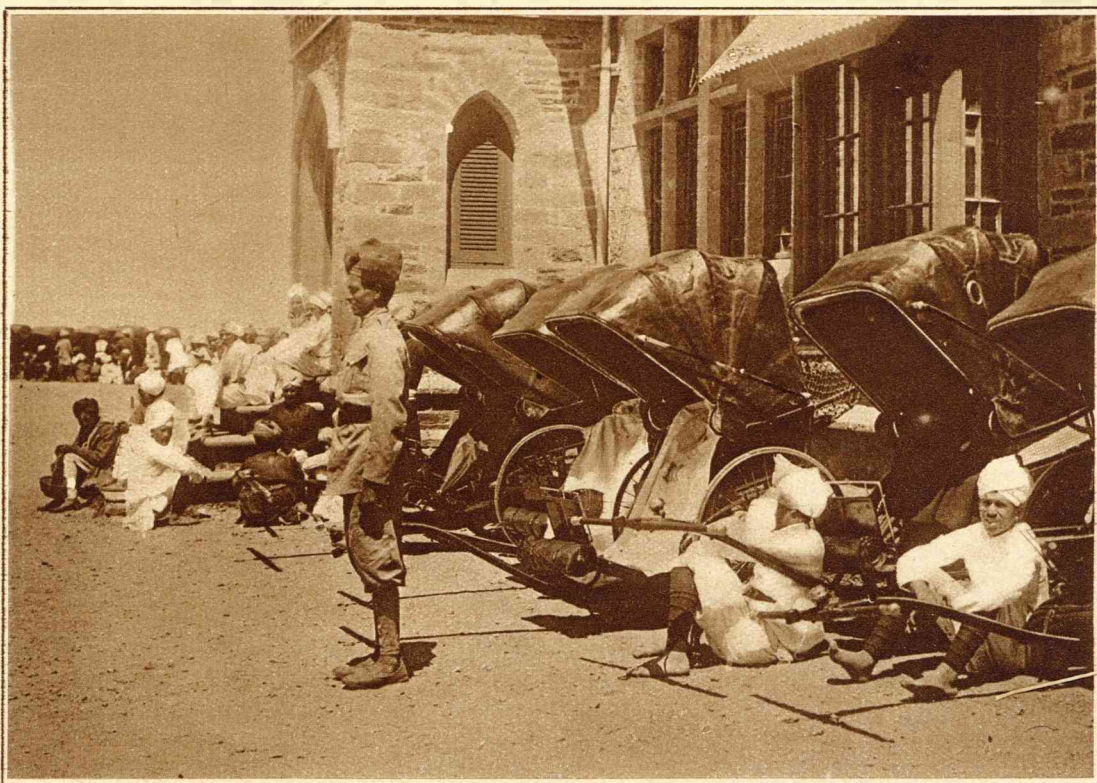
„Doe ik dat? Misschien ook wel; ik weet het niet zeker. Zal ik ronduit met u spreken, lady Janet? Ik vind dat vader gelukkiger was, vóór die plotselinge rijkdom hem in uitzicht werd gesteld. U weet, hoe tevreden hij vóór dien tijd was en zijn tevredenheid maakte mij gelukkig; hij was vrij van iedere zorg; als ik hem in z'n hangmat zag liggen lezen en een sigaret rooken, dan dacht ik zoo, dat er niets aan zijn geluk ontbrak. Begrijpt u me?" „Ja, ik begrijp het,"

maar zóó, dat de wond er door bedekt wordt. De man ontwaakt en heeft een onderhoud met Eva. Vervolgens treedt zij het kasteel binnen, waar zij door lady Janet ontvangen wordt.

In haar dogkar huiswaarts keurend, slaat de hit op hol en rent in de richting eener verlaten steengroeve. De landlooper van dien morgen redt haar van een wissen dood. Hij wil niets van Eva tot belooning aannemen dan een eenvoudige ring met turkooizen. Een paar dagen later worden zij en haar vader door lord Averleigh te dineeren gevraagd. Op den morgen van dien dag heeft deze een onderhoud met zijn neef Stannard Marshbank, aan wien hij zijn vermogen en goederen wil nalaten, daar hij voornemens is zijn zoon, lord Fayne, wegens diens wangedrag, te onterven. Aan het diner tracht Stannard Marshbank zich aangenaam bij Francis Winsdale en zijn dochter te maken. Hij slaagt daarin volkomen. Grace Warner voorziet in haar onderhoud, op een zolderkamer in Londen, door het maken van luxe-doozen. Zij verzegeld Johnnie, een blind jongetje uit de buurt, die straatmuzikant is. Hij heeft echter met vioolspelen geen succes.

Lord Fayne ontmoet hem, neemt de viool van Johnnie over en speelt zóó prachtig, dat zich een volksmenigte om hen heen vormt, die rijklijk geeft.

De jonge lord slaat nu eenige levensmiddelen in. Met hun drieën gaan ze naar Grace's kamer en doen zich daar aan het gekochte te goed. Lord Fayne haalt z'n vriend, lord Seamount over, om te zorgen dat diens moeder op haar thee-avondjes, waar tegen ruime bezoldiging gemusiceerd wordt, ook den blinden Johnnie met z'n viool uitnodigt. Lord Fayne ontvangt bezoek van z'n neef, Stannard Marshbank, die hem verzoekt een geregeld leven te leiden en zich met z'n vader te verzoenen. Met opzet doet hij dit zóó onhandig en beleëgend, dat Lord Fayne er niets van wil weten. Marshbank brengt den graaf van Averleigh verslag uit over het resultaat van zijn onderhoud met Lord Fayne, waarna de graaf ten overstaan van een notaris zijn testament ten gunste van zijn neef maakt. Marshbank ontmoet op een wandeling Eva Winsdale. Ze komen bij een verlaten steengroeve, waar Marshbank steenen vindt, die kopererts bevatten. Hij spiegelt Francis Winsdale den grooten rijkdom voor, die daaruit voor dezen kan voortvloeien, omdat de steengroeve Winsdale's eigendom is. Vervolgens laat hij door een scheikundige te Londen het gehalte aan kopererts in de steenen onderzoeken. Dit gehalte is zeer gering. Hij bedriegt nu Winsdale, door de analyse, hem door den scheikundige verstrekt, te vervalschen.

HET VERVOER IN INDIË.

De „Rickshaw" is het nog algemeen in Indië in gebruik zijnde voertuig, door de snelvoetige, onvermoeibare Indiërs over de brandend heete wegen en straten voortgetrokken. Wij zien hier een heele verzameling van die lichte voertuigen met eigenaars voor een der kerken van Calcutta, wachtend, dat de kerkdienst zal zijn afgeloopen.

mompelde lady Janet; „Edmond zou zoo'n leven niet kunnen uithouden. Ik heb dikwijls gewenscht, dat hij het maar kon."

„Maar alles is bij ons in huis geheel veranderd," hernam Eva; „vader is rusteloos en opgewonden; hij kan geen vijf minuten achter elkaar stil zitten. Hij rust niet meer in z'n hangmat en wandelt niet meer in den tuin. Hij is dezelfde man niet meer; hij lacht en schertst niet meer, z'n toon is scherp als hij spreekt en hij is prikkelbaar geworden. Het minste wat hem in den weg staat of komt, irriteert hem; hij leest niet meer en stelt nergens belang meer in dan in de mijn. Ja, hij is geheel veranderd."

Lady Janet legde haar hand bemoedigend op den schouder van het jonge meisje en sprak:

„Dat moet je je niet aantrekken, kindlief; het is niet meer dan natuurlijk dat mijnheer Winsdale nu veel zorgen heeft. Dat hebben menschen, die rijk zijn of rijk willen worden, altijd. Als de mijn, of wat het is, rendeert, dan komt alles in orde en wordt je vader weer de man van vroeger. Dus, maak je maar niet ongerust."

„Zou u dat denken?" vroeg Eva; „als ik wist dat hij altijd zou blijven zooals hij nu is, opgewonden, gejaagd en prikkelbaar, dan zou ik veel liever arm blijven."

„Ik begrijp je volkomen. Maar wees zelf ook blij. Vindt je het niet prettig om rijk te zijn?"

Eva dacht even na.

„Neen," zei No. 16 ze; ik ben nu tevreden en gelukkig. En dat was vader ook, vóór de ontdekking van die kopermijn. Met Prins en m'n dogkar en White Cote als woning, verlang ik niet naar meer bezit en rijkdom."

„Kindlief," hernam de oude dame, „eigenlijk heb je gelijk; die tevreden is met hetgeen hij bezit, is rijk. Maar aan den anderen kant kun je veel goed doen met veel geld."

„Dat is waar," zei Eva, „daarin hebt u gelijk; ik kan dan meer, veel meer voor onze armen doen. Laat ik me daarmee dan maar troosten," liet ze er lachend op volgen. „Het is maar goed, dat mijnheer Marshbank niet hoort wat ik zeg; hij zou met recht denken, dat ik ondankbaar ben."

Beide dames zwegen gedurende eenige oogenblikken. Daarna hernam de oudere dame:

„Stannard is een buitengewoon handig man; Edmond zegt, dat hij

een der vlugste koppen is, dien hij ooit gekend heeft. Hij is nog niet lang hier, en reeds heeft hij belangrijke verbeteringen op 't landgoed aangebracht, verbeteringen waardoor aanmerkelijk op de uitgaven bespaard wordt. Hij is zóó bewaam, dat Edmond bijna het geheele beheer van 't landgoed aan hem overlaat."

„Ja, mijnheer Marshbank is zeer handig," gaf Eva toe. Ze zei dit heel gewoon, zonder afgunst op den lof, dien lady Janet haar neef toezwaaide, maar ook zonder warmte. En toch, zoo verweet zij zich, moest ik zeer dankbaar jegens mijnheer Marshbank zijn. Hij had de bron ontdekt, die de oorzaak van een groot fortuin zou worden, dat haar vader en haar in den schoot zou vallen; hij scheen veel tijd te besteden en veel moeite te doen, om hun van dienst te zijn. In den laatsten tijd had ze hem meermalen ontmoet, want nu de kopermijn zou geëxploiteerd worden, was hij veel op White-Cot. Hij had z'n intrek op Averleigh-Castle genomen, maar kwam toch veel bij haar vader, met wien hij wandelingen in den omtrek maakte, meest nabij de oude steengroeve.

Zijn houding tegenover haar was onberispelijk en correct. Terwijl zij daar zoo zat, bezig met een handwerkje, dacht zij aan alles hetgeen hij voor hen had gedaan, ook aan z'n niet opdringerige beleefdheden jegens haar persoonlijk. Zij schaamde er zich bijna over, dat zij hem niet meer genegen was.

Haar vader sprak voortdurend over hem met veel lof. Hij scheen geheel en al vergeten, dat hij hem in 't eerst min of meer gewantrouwd had; hij beschouwde en behandelde hem nu als een vraagbaak. Het was steeds: Stannard Marshbank zegt dit, of denkt dat. Het had allen schijn, dat het leven van lord Aveleigh's neef met dat van de bewoners van White-Cot was saamgeweven.

Francis Winsdale las de redevoeringen van het jonge parlamentslid voor aan 't ontbijt, haalde elk oogenblik aan wat deze gezegd had en wanneer er over de kopermijn gesproken werd, dan verzuimde hij niet den lof uit te bazueren van den scherpzinnigen promotor van z'n toekomstigen rijkdom.

Dit alles liet Eva voor haar geest de revue pas seeren, en ze herhaalde, zuchtend:

„Ja, hij is handig, dat is zeker.”

„En hij maakt zich hier in den omtrek zoo bemind,” liet lady Janet er op volgen; „Edmond zegt, dat hij de kunst verstaat om zich bij het volk populair te maken en dat hij veel meer van de arbeiders gedaan kan krijgen dan Benson.”

Hier zweeg de oude dame en loosde een diepen zucht. Eva begreep er de oorzaak van en vroeg zachtjes:

„Hebt u nog iets gehoord van lord Fayne, lady Janet? Maar vergeef me, het is misschien beter, dat ik u daar niet naar vraag.”

„Neen, neen, lieveling, ik heb geen geheimen voor je. Ja, we hebben het een en ander van hem gehoord. Onlangs heeft Heriot aan z'n vader geschreven, een kort briefje, slechts enkele regels. Daarin schreef hij, dat hij een bezoek van Stannard gehad had, en dat hij, Heriot, het heel goed vond, dat Stannard de erfgenaam van z'n vader werd. Wel noemde hij hem o.a. een „huichelaar”, maar hij verzocht ook mij z'n vriendelijke groeten over te brengen. Ik vond het toch aardig van hem, dat hij zoo aan me dacht; die arme jongen!”

„Hij kan toch zoo heel slecht niet zijn,” zei Eva, terwijl ze lady Janet omhelsde.

De oude dame wierp een dankbaren blik op het meisje.

„Ik dank je voor die gunstige opinie omtrent m'n neef; je hebt gelijk, zoo heel slecht kan hij toch niet zijn. Maar Stannard zegt, dat hij weerbarstiger is dan ooit en dat hij veel geld bij woekeraars heeft opgenomen, die hem natuurlijk ter wille zijn met het oog op het geld dat hij te wachten heeft; ach, we weten, wat dat zeggen wil; maar de arme jongen heeft toch z'n groeten aan mij gedaan.”

Eva's dogkarretje met Prins er voor stond al een kwartier voor de deur; ze reed nu naar huis. Haar vader zat, toen ze thuis kwam, in zijn studeervertrek. Beneden gekomen, gekleed voor het diner, vond ze Stannard Marshbank in het salon; hij bleef dikwijls dineeren en ging na het diner in den regel met den heer des huizes naar diens kamer.

Toen zij binnenkwam, klaarde zijn gelaat, dat er zorgelijk uitzag, op. Zijn blik rustte op haar lief gelaat, op haar eenvoudig maar smaakvol kleedje, dat haar zoo bevallig stond; hij boog en drukte haar hand, die zij hem reikte; daarna zei hij glimlachend:

„Ik heb zoo'n idee, dat ik u te veel met m'n komst hier lastig val, juffrouw Winsdale, maar uw vader en ik hebben veel zaken met elkaar te bespreken, en hij was zoo vriendelijk mij vandaag te dineeren te vragen.”

„Gaat het goed met de mijn?” vroeg Eva, lachend; „ik veronderstel ten minste, dat u en vader weer een onderhoud daarover zult hebben,” liet zij er op niet zeer vroolijken toon op volgen.

„Ja,” antwoordde hij, „de mijn en niets anders is het, dat ons voortdurend bezig houdt. Ik vrees, dat dit onderwerp u zal vervelen. Maar als de zaak maar eenmaal voor elkaar is, dan behoeft er zoo veel niet over gesproken te worden. Tot nu toe gaat alles uitstekend; het doet me genoegen, dat ik u dit kan zeggen. Met de voorbereidselen voor de ontginning zijn we zoo goed als klaar en ik twijfel er niet aan, of mijnheer Winsdale zal over een paar maanden de eerste winst kunnen opstrijken.”

Hij sprak nog, toen Francis Winsdale in het salon kwam, echter niet met z'n gewonen, langzamen tred, maar zenuwachtig en gejaagd. Uit z'n geheele voorkomen bleek, dat hij prikkelbaar geworden was. Eva had gelijk, hij was veranderd.

„Is het diner nog niet klaar?” vroeg hij ongeduldig. „Jandorie, die Soames is ook nooit op tijd. Het schijnt, dat hij maar niet begrijpen kan, dat tijd geld is. Ja, tijd is geld, is 't niet Marshbank? Wel Eva, ben je nit rijden geweest? Mijnheer Marshbank en ik moesten naar de steengroeve. De zaken staan er goed voor. Dat oude kleedje, dat je daar aan hebt, droeg je dat ook al niet in 't voorjaar? Ja, ik weet het, te veel kleeren heb je niet. Nu, over een paar weken of maanden, niet waar Marshbank, dan kun je je in de kleeren steken zoo mooi en kostbaar als je maar wilt. O, er is opgediend. Laten we gaan eten. Geef Eva je arm, Marshbank!”

Onder het diner sprak hij voortdurend over de kopermijn. Hij at haastig, zonder op de spijzen te letten, die hij naar binnen sloeg. En dit was dezelfde man, die enkele weken geleden, zoo op z'n eten gesteld was, dat wanneer een der gerechten toevallig niet precies naar z'n smaak was klaar gemaakt, hij voor een paar dagen een bedorven man was. Eva merkte op, dat Stannard Marshbank hem ongemerkt van het gesprek, dat de mijn tot onderwerp had, zocht af te brengen en z'n best deed om onderwerpen aan te roeren en er op in te gaan, waarin zij meer belang stelde. Hij trachtte haar door het vertellen van anecdoten op te vroolijken en slaagde daarin naar wensch. Eens liet ze toevallig haar servet vallen en Stannard Marshbank haastte zich het voor haar op te rapen. Het was warm in de eetkamer; hij stond op en gaf haar een waaier, die op een zijtafeltje lag, ofschoon ze hem er niet om vroeg. Hij bewees haar al de kleine attenties, die een beschaafde en wel opgevoede jonge man een jonge dame maar kan bewijzen.

Maar het eigenaardige bestond hierin, dat al deze bewijzen van beleefdheid, al die kleine diensten en attenties van Stannard Marshbank als een last op haar begonnen te drukken, zoo zelfs, dat ze blijde was — ze schaamde zich over haar ondankbaarheid — toen ze na het diner, zich naar het salon kon begeven.

De heeren lieten haar daar alleen; ze gingen naar Francis Winsdale's studeerkamer. Deze presenteerde z'n gast een sigaar, stak er zelf een op en begon onmiddellijk over de mijn te spreken.

„En al de voorbereidselen om aan 't werk te gaan, zijn nu gereed?” vroeg hij, toen hij in een leunstoel plaats genomen had.

Stannard Marshbank dacht op het oogenblik niet aan de kopermijn. Hij dacht aan het lieve

meisje, dat hen zoo juist verlaten had en zou liever over iets anders dan over zaken gesproken hebben.

Hij antwoordde echter niettemin:

„Ja, ik geloof dat alles klaar is.”

„Ben je nog van meening, dat ik de mijn voor eigen rekening moet exploiteeren, de geheele verantwoordelijkheid op mij moet nemen en geen naamloze vennootschap van de onderneming moet maken?”

„Ik blijf bij die meening,” zei Marshbank. „Wanneer je er een vennootschap van maakt, dan gaan de vennoten of aandeelhouders met het grootste gedeelte der winst strijken. Waarom zou je dat dus doen? De grond is je eigendom; je hebt alleen kapitaal nodig, om de mijn ten eigen bate te exploiteeren. Ik geloof dat mijn voorstel: hypotheek te nemen op de „Kleine Heide” en de rest van je grondbezit, het beste is. Ik zou dit doen en daar omgeef ik je dit advies.”

Francis Winsdale scheen na te denken.

„Daar is echter risico aan verbonden,” zei hij; „verondersteld, dat de onderneming mislukt, dat er niet veel koper is, wat dan? Wat moet er dan van Eva en mij worden?”

Stannard Marshbank wierp een onderzoekenden blik op den mijnbezitter, liet zich achterover in z'n stoel vallen en lachte.

„Waarin bestaat die risico dan?” vroeg hij; „Robinson, die de steenen onderzocht heeft, vergist zich nooit. Volgens de scheikundige analyse is er een groote hoeveelheid koper in. Als er ergens koper is, dan is het hier. Ik ken twee of drie heeren, die het geld op hypotheek willen voorschieten. Maar ze willen onbekend blijven, en met reden. Het zijn bekende personen, moet je weten; het geld zal door hun zaakwaarnemer voorgeschooten worden, die toevallig ook de mijne is. Met dat geld kunnen de werkzaamheden beginnen, waarna de winsten zullen gaan vloeien. Die winsten beginnen te vloeien, zoodra het koper te voorschijn komt. Nog eens, geen vennootschap. Houd de zaak geheel voor je zelf. Waarom zou je een kolossaal fortuin met een troep gauwdieven uit de stad deelen? Het zal een kolossaal fortuin zijn.”

Francis Winsdale stond op en liep de kamer op en neer.

„Ja,” riep hij uit; „ik zal rijk wezen! Ik kan het haast niet gelooven! Rijk, enorm rijk, zelfs als je de uitkomsten van 't bedrijf mocht overdrijven.”

STRAATLEVEN IN DAMASCUS.

Een karakteristieke foto eener straat in Damascus in Syrië met boogvormige, door doeken af te sluiten dakspanten. Links en rechts de winkels zonder winkelduren of voorpui.

„Mijn berekeningen waren eerder aan den lagen dan aan den hoogen kant.”

„En Eva, Eva zal een rijke erfgename zijn! God zegene haar! Ik denk vooral aan m'n dochter, zij is waard dat ze rijk is, niet Marshbank?”

„Zeker,” mompelde Stannard. „Juffrouw Winsdale zou een schitterend figuur, zelfs in de hoogste kringen, maken.”

„Je hebt gelijk, dat zou ze ook,” hernam Francis Winsdale, terwijl een hoogrood zijn wangen kleurde. „Het is ter wille van Eva! We zullen dan deze kleine villa verlaten, die haar onwaardig is, en een huis betrekken in Park-Lane of Grosvenor-Square. We zullen daar natuurlijk ook gasten ontvangen. Ik hoop, dat m'n oude vrienden in Londen Francis Winsdale nog niet hebben vergeten.”

„Neen, daar behoef je niet bang voor te zijn. Je zult in Londen door de geheele groote wereld met open armen ontvangen worden, mijnheer Winsdale.”

„Zoo, denk je dat?” vroeg de andere, met een lach van zelfvol-doening; „ja, ik denk het ook; het is niet meer dan billijk dat Eva in de hooge kringen de plaats inneemt, die haar toekomt. Hier is ze in een omgeving, die haar niet waardig is. Vergeef al dit gepraat van een liefhebbenden vader, die z'n dochter bewondert, Marshbank!”

„Je kunt juffrouw Winsdale niet meer bewonderen dan ik,” zei Stannard Marshbank op gevoelvollen toon.

Francis Winsdale luisterde nauwelijks naar zijn jongen vriend, zóó was hij verdiept in zijn beschouwingen over Eva's heerlijke toekomst; hij zag haar reeds als de schitterende verschijning, die de aandacht van allen in de groote wereld in Londen tot zich zou trekken.

„Om harentwil zou ik wenschen, zoo spoedig mogelijk met de exploitatie der mijn te beginnen,” hernam hij, en er klonk koortsachtig ongeduld in zijn stem; „ze moet zoo spoedig mogelijk de plaats innemen die de wereld haar verschuldigd is.”

„Dat zal ze, en u ook, mijnheer,” zei Marshbank, vleiend. „U hebt u veel te lang vergenoegd met een bescheiden plaats in de wereld. De maatschappij verlangt naar u; zij heeft u noodig; en als alles gaat zooals we wenschen, waaraan ik niet twijfel, dan zult u met vliegend vaandel en slaande trom uw intocht in de groote wereld houden. Het zal een ware triomftocht zijn. Als m'n berekeningen juist zijn, dan wordt u millionair.”

Ze gingen nu in het salon; de oudere man opgewonden en vol groote verwachtingen, de jongere schijnbaar onverschillig en zich zelf volkomen beheerschend. Francis Winsdale ging naar Eva en legde zacht z'n hand op haar hoofd.

„Vind je niet, kindlief?” vroeg hij, bevend van opgewondenheid, „dat deze woning vervelend en naar is? Maar geduld, het volgend jaar omstreeks dezen tijd wonen we in Londen in Park-Lane of op Grosvenor-Square; niet Marshbank?”

„Maar ik ben er niet op gesteld om op, is het niet Grosvenor-Square? te wonen.” Zei Eva glimlachend; „ik ben meer dan tevreden met een villa als White-Cot, vader.”

„Gekheid!” riep de oude heer; „je zult wel anders praten, als je maar eenmaal ondervonden hebt, hoe heerlijk het is op grooten voet in Londen te leven; dan zal m'n kleine meid wel een ander liedje zingen. Ja, dan zal je lachen om hetgeen je daar zoo even gezegd hebt; dan zal je niet kunnen begrijpen, hoe je het zoo lang in White-Cot hebt kunnen uithouden. En denk er aan, Eva, als het zoover is, dan moet je niet vergeten, dat we aan Marshbank veel te danken hebben.”

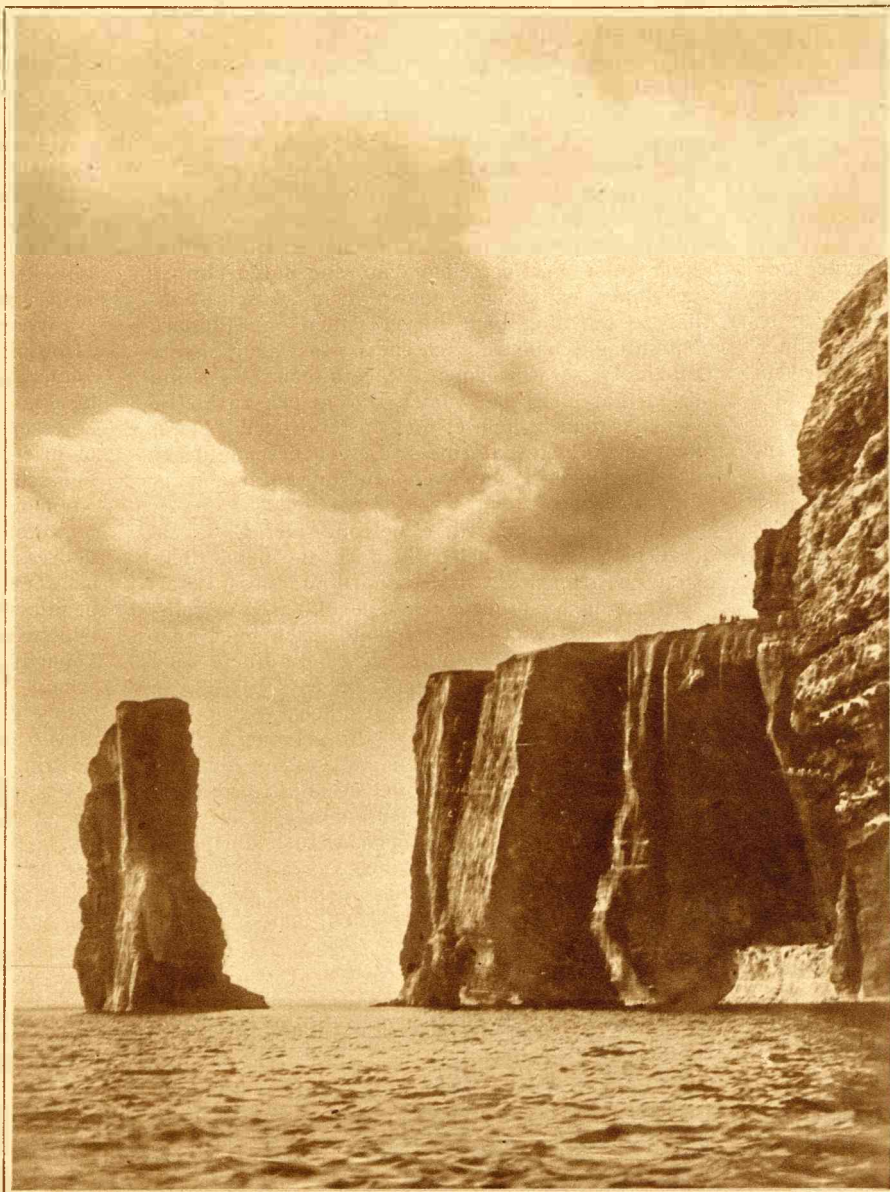
Hij lachte Stannard vriendelijk toe en klopte hem vriendschappelijk op den schouder.

Het parlamentslid keek Eva aan, daarna sloeg hij z'n oogen neer en zei:

„Ik hoop, juffrouw Winsdale, dat u geen gevoelens jegens mij zult koesteren, die mij niet toekomen.”

„En tòch zal ik u dankbaar moeten zijn,” luidde het antwoord; „als we rijk geworden zijn, zooals vader hoopt, dat we eens zullen wezen, dan zullen we dit aan u te danken hebben.”

„Pardon, alleen aan het toeval; als ik niet toevallig die steenen, waarin koper zat, had opgeraapt.... Maar laat ik het een gelukkig toeval

DE KUST VAN HELGOLAND.

Grootsch en indrukwekkend stapelen zich de rotslagen op van het eenzaam boven de Noordwest-kust van Duitsland gelegen eilandje: Helgoland. Als een reusachtige pijler staat daar, eenigszins van het eiland af, de rots, de Monnik genaamd, en vormt er een machtige poort, waardoor onophoudelijk de zilveren golven der Noordzee spoelen.

noemen, wanneer het uw geluk zal vermeerderen. Niets zal mij te veel zijn, om een glimlach van geluk op uw gelaat te voorschijn te brengen.”

Er was iets in den toon van z'n stem, dat Eva met een gevoel van weersin naar hem deed opzien.

Tot nu toe had geen enkel man haar nog gezegd dat hij haar lief had. Zij begreep niet wat Marshbank met deze laatste woorden bedoelde. Instinctmatig deed zij een paar stappen achterwaarts, toen Stannard, die bij de piano stond met z'n arm op het instrument geleund, zich over haar heenboog en haar toefluisterde:

„Ach, begrijpt u me dan niet? Begrijpt u niet, wat de vriendschap van iemand als u, die zoo algemeen bemind en die hier het zonnetje in huis is, voor mij moet zijn? Begrijpt u dan niet, dat ik ongeduldig naar het uur verlang, waarop ik weer op White-Cot mag komen; hoe hard het me valt, als ik weer van deze woning moet scheiden? Ik zal op een anderen dag misschien den moed hebben, u mede te deelen, welke gevoelens ik voor u koester. Op het oogenblik kan ik die gevoelens nog niet aan u bekend maken.... Misschien zou u nu boos worden.”

Roerloos had Eva hem aangehoord en geluisterd naar z'n fluisterende stem, als iemand die onder betoovering geraakt is. Maar toen hij de mouw van haar kleed aanraakte, was de betoovering gebroken. Een huivering voer haar door de leden. Het was alsof een ijskoude wind haar in 't gezicht woei; zij verbleekte en stond op.

Toen hij deze uitwerking van z'n woorden op haar zag, beefde hij als een riet.

„Juffrouw Winsdale.... Eva!” zei hij bijna onhoorbaar. Maar alsof zij bang was voor hetgeen hij nog meer wilde zeggen, keek ze met een uitdrukking van schrik in haar oogen de kamer rond.

Direct had Stannard Marshbank z'n zelfbeheersching herkregen.

„Vergeef mij,” zei hij zacht.

Hij keek op z'n horloge. „Het is tijd, ik moet gaan. Het is morgen vroeg dag en m'n oom speelt 's avonds gaarne een partijtje kaart.”

Hij nam, alsof er niets bijzonders gebeurd was, afscheid van het jonge meisje, maar nauwelijks buiten de kamer gekomen, haalde hij z'n zakdoek uit z'n zak en veegde de zweetdruppels af, die op z'n voorhoofd parelden.

„Zou ik te vroeg gesproken hebben?” vroeg hij zich af; „ik heb haar aan 't schrikken gemaakt; ik zal moeten wachten, totdat ik haar in 't net heb; dan ja, dan mag ze tegenspartelen zoo veel als ze wil. Hoe mooi is ze toch! En hoe lief! Zij moet en zal m'n vrouw worden.”

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Op een vroegen morgen maakte Grace de deur van haar zolderkamer open, en riep, in blijkbaar opgewonden stemming, Johnnie.

Johnnie kwam, liep al tastend de trap op, opgewacht door Grace, die hem de kamer binnen trok.

„Ik heb goed nieuws voor je,” Johnnie! riep ze uit. „Je zult het nooit raden, al werd je honderd jaar oud. Noot Johnnie! Ik heb een brief gekregen, nog geen vijf minuten geleden. En van wien denk je wel, dat die brief is? Van mijnheer Dick, Johnnie! En in dien brief staat, dat je van avond in een groot huis moet komen spelen. Van avond! Maar dat is nog niet alles. Er was nog wat anders in dien brief. O Johnnie, soms denk ik dat het maar een mooie droom en geen werkelijkheid is. Zie eens hier Johnnie en voel dat eens,” hier duwde Grace hem iets in de hand; „weet je wel wat dat is? Dat is een bankbiljet van vijf pond! vijf pond!”

Ze hijgde naar adem en keek vol blijdschap naar den blinden knaap, wiens gelaat bleeker dan gewoonlijk was.

„Vijf pond!” zei hij stotterend; „misschien is het wel een valsche bankbiljet, Grace.”

Zij lachte vroolijk.

„Het verwondert me niets, dat je dat dacht. Ik dacht het ook eerst, totdat ik me herinnerde wie het zond. Neen, Johnnie, het is echt hoor! En luister nu eens wat er in dien brief staat!”

Ze las met van ontroering bevende stem:

„Beste juffrouw Warner.”

„Johnnie moet van avond om tien uur komen spelen bij lady Seamount op Grosvenor-Square. Vijf pond. Ik sluit ze hierbij in, want ik denk, dat je nog wel het een en ander zult noodig hebben. Neem een rijtuig en zeg hem, dat hij niet zenuwachtig moet zijn, maar spelen moet, alsof hij op straat was.”

„Je vriend Dick.”

„Nu,” riep ze uit; „is dat nu niet goed en lief en aardig van hem? Natuurlijk wist hij wel, dat je een nieuw pak en andere kleinigheden noodig hadt als je bij die groote lui komt, en daarom zond hij het geld. (Wor't voortgezet)

Bevordert de Nederlandsche
Industrie door de
SNELWEGERS
te koop van
DE SNELWEGEFABRIEK
„UTRECHT”
W. C. OLLAND te De Bilt
Opgericht 1853

Overwerkte Zenuwen

75 ct.

GELD

te leen vanaf f 50.—, billijke con-
dities, lichte aflossing. Ambtenaren
en soortgelijke Werkn. ook zonder borg.
NATIONALE VOLKSBANK - Afd. 25 - ROTTERDAM

DEN HOUDIJKER'S
Echte Goudsche Siroopwafelen en Gemberwafelen
voldoen aan de hoogste eischen van smaak,
zuiverheid en zorgvuldige bereiding.
Alom verkrijgbaar in luxe en gewone verpakking
G. DEN HOUDIJKER - GOUDA

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

*Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen*

Heldersche Obligatie- en Wisselkantoor

Postrek. 88071 - Koningstraat 33 - Helder - Telefoon 422

Vreemd geld - Verzekeringen op elk gebied - Passages naar alle werelddeelen

De Gezondheid der vrouw

IN gevallen van bloedarmoede, als gevolg
van onregelmatigheden in de functionneer-
ing der inwendige organen, heeft Kalzan,
het kalkvoedsel, bewezen, krachtig mede te
werken tot herstel van den normalen toestand.

De gunstige werking van Kalzan openbaart
zich in:

1° Een normaal verloop der periodieke functies.

De kalk vermindert de ongemakken en oefent een
reguleerende werking uit op de functionneering der
inwendige organen.

2° Verminderen der pijnen,

doordat Kalzan het geheele zenuwgestel versterkt
en zodoende overgevoeligheid bestrijdt.

3° Het krachtiger worden van het bloed.

Kalzan sterkt de cellen van het bloed waardoor
het tevens een gunstigen invloed op den geheelen
gezondheidstoestand uitoefent.

Koop nog heden Kalzan. Ge zult dan spoedig
een merkbare verbetering in Uw gezond-
heid constateeren.

*Kalzan is volkomen onschadelijk en kan te allen
tijde zonder eenig bezwaar genomen worden.*

KALZAN

Het Kalkvoedsel

In alle Apoth. en Drog. à f 1.25 en f 2.25 per verpakking

**Gratis
Monster**

Wij zenden U een monster-
tube Kalzan met een inter-
essant boekje over de kalk-
therapie gratis toe. Noem
den naam van dit blad en
sluit 5 ct. postzegel voor
porto bij.

Adresseer:
N.V. A. Wulff & Co.
Afd. G Oostende 1-3, Amsterdam

點心

Spreek
uit:

TJEN SIEN

Een heerlijke Bonbon
met een Chineesche
vulling van ongemeene
en pikante smaak.

Iets bijzonders van
RINGERS

Let op den naam.

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Voor
Helder en Omstreken
is

„CORONA”
Koningstraat 67
Telefoon 216
het juiste adres
voor al uw
BLOEMWERKEN
Beleefd aanbevelend,
J.v. Koningsbruggen
Telefoon 216

Tuberculoselijders!

H. J. EILERS,

uitvinder van het eenige middel om t.b.c.-lijders, die
niet wachten tot het te laat is, radicaal te genezen,
houdt zitting te Amsterdam op 9 en 10 Juli in
Hotel Centraal, Damrak 18, van 8 tot 12 uur,
geassisteerd door Arts-Specialist t.b.c.,
systeem Eilers-Oegstgeest.

DAMES-KAPSALON

Polkaknippen, onduleeren f 150
en kappen. f 1.—
Des morgens voor 1 uur f 1.—

MAISON BOLTEN - AMSTERDAM
Singel 492, bij het Koningsplein

Sanapirin- tabletten bij Hoofdpijn en Kiespijn

Let vooral op den naam Sanapirin, daar deze tabletten
wettig beschermd zijn tegen namaak en vervalsching
Prijs 25, 40 en 75 ct.

U betaalt bij de **Opticiens GEBR. PRINS** voor elk artikel precies den
prijs, welke het noodzakelijk moet
opbrengen, nooit iets meer. Hunne
systematische prijsberekening maakt,
dat zij veelal vrij belangrijk beneden
den gemiddelden prijs blijven. De
OPTICIENS GEBR. PRINS
verkoopen uitsluitend eerste kwalite-
it optiek en zijn gevestigd: **Kerk-
straat 52, Bilderdijkstraat 68, Ferd.
Bolstraat 130, J. P. Heijestraat 112, v. Woustraat 110
en Taksteeg 9.** — Het hoofmagazijn is: **Spui 6**

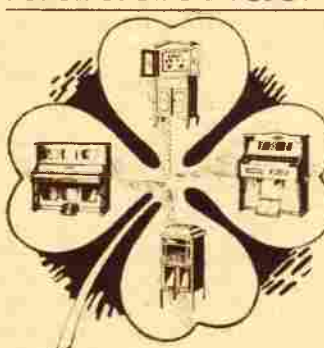
Duizenden zieken

zijn genezen met het galva-
nisch zwakstroom-instrument,
zoowel van asthma, zenuwen,
rheumathiek, slechte bloeds-
omloop enz. Inlichtingen zijn
gratis te bekomen bij
K. SIKKES
te Zaandijk. Ook gratis aan
huis te ontbieden.

Laat bloemen Uw tolk zijn

BLOEMENMAGAZIJN
P. J. VAN KESSEL
LAAT A 129, ALKMAAR
TEL. INT. 214

Adverteeren doet verkoopen

VRAAGT EENS AAN

hoe U door eenvoudig huren eigenaar kunt
worden van een 1ste klas

**Piano, Orgel,
Gramfoon of Radio**

vanaf f 5.— per maand.

Het is het klaverblad van vier en brengt
geluk in Uw huis.

Catalogus no. 65 op aanvraag

N.V. HEES & Co Fabriek van Muziekinstrumenten **DELFT**

NAAR HET HOOILAND

Naar een schilderij van den Belgischen schilder F. v. Leemputten.

ZOUTE KRAKELINGEN

Tegen het einde van het tweede bedrijf stond een der toeschouwers in de eerste rij stalletjes op en begon zijn jas aan te trekken.

„Neem me niet kwalijk,” merkte zijn buurman op, „maar weet u wel, dat er nog een bedrijf komt?”

„Jawel,” zei de ander, terwijl hij zijn jas toeknoopte, „daarom ga ik juist weg.”

„Waar zijn je ouwelui?”

„Allebei naar den kapper. Pa laat zijn haar onduleeren en ma laat het hare knippen.”

„Wat een pracht van bloemen,” sprak hij bewonderend. „Ze herinneren me aan jou, lieveling,” liet hij er galant opvolgen.

„Maar het zijn kunstbloemen,” antwoordde het meisje wat snibbig.

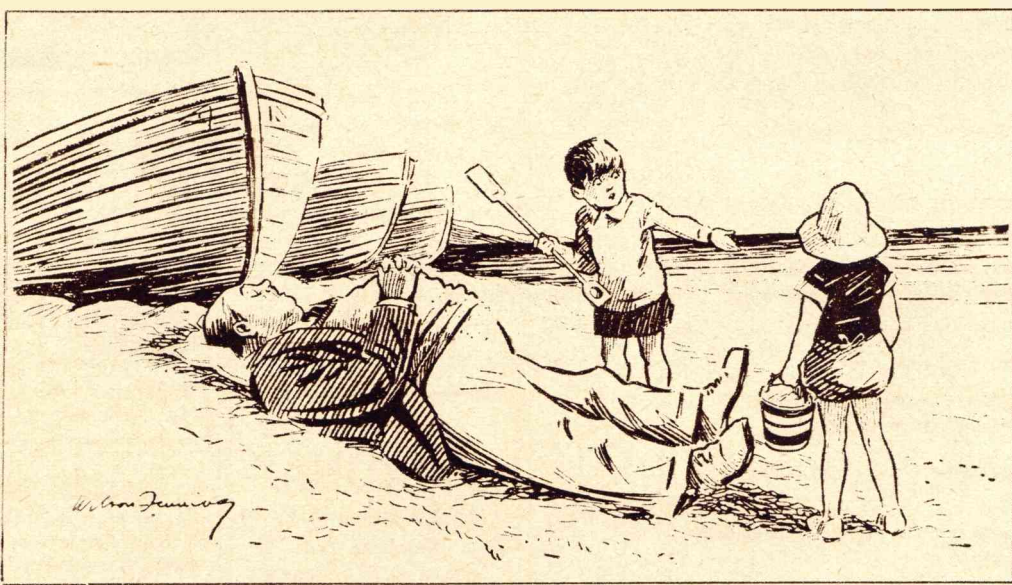
„O ja, juist,” stamelde hij, uit het veld geslagen. „Maar... maar dat zou je er niet aan zeggen, zie je.”

„Heb ik u niet al eens vroeger ontmoet, juffrouw?” vroeg de jongeman, zich eenigszins vooroverbuigend: tot de jongedame tegenover hem, daar hij had opgemerkt, dat zij geen oog van hem afhiel en hij nu meende, dat hij een verovering had gemaakt.

„Heelemaal zeker ben ik er niet van,” antwoordde zij; „maar het komt mij voor, dat u een opvallende gelijkenis vertoont met den man, dien ik om ons huis heb zien zwerven op den avond, dat onze auto uit de garage is gestolen.”

„Het doet ons genoegen te hooren, dat uw vrouw een paar gezellige dagen bij ons heeft doorgebracht.

„Och, wat zal ik u zeggen? Mijn vrouw behoort tot die menschen die zich nu letterlijk overal amuseeren.

Bob (die zijn slapenden oom begraven wil): „Zeg, Willie, oom is zoo dik, dat dit droge zand er allemaal afrolt. Haal jij even 'n paar emmertjes water en sprenkel dit over hem, dan blijft het beter liggen!” (The Humorist)

„Het is een ernstig geval,” sprak de dokter. „Uwbroer, die in de nachtploeg werkt, waren ze vrouw zal een week lang, of misschien wel veertien wel een beetje nauw.”

„Hm, juist,” zeide de echtgenoot, nadenkend. „Denkt u, dat er misschien kans bestaat, dat het een chronische aandoening wordt?”

RAAK

„Als ik zeg: ik ben mooi, welke tijd is dat dan?” vroeg de leerares op de meisjes-H.B.S.

„Verleden tijd,” antwoordde de leerlinge zonder aarzelen.

„Zitten er ook vitaminen in sla?” vroeg mevrouw, die wat wetenschappelijk aangelegd was, aan den groentenboer.

„Fietemiene? Dat zou ik niet denken, mevrouw,” antwoordde de man. „Ik zal niet zegge, dat er niet es een slakkie of een rupsie in zit, maar fietemientjes heb ik er nog nooit op gezien.”

TWEE-PLOEGENSTELSEL.

Een schoenmaker in Heerlen adverteerde in de krant, dat hij een zending schoenen had ontvangen, die alles overtroffen, wat op dit gebied ooit te koop geweest was... hij gaf er dan ook vier maanden „garantie” op. Onmiddellijk stroomden de klanten toe en al heel spoedig was de voorraad uitverkocht. Het laatste paar wist een mijnwerker te bemachtigen.

Zeven weken later kwam de man weer met de schoenen in den winkel om zich te beklagen... de zolen waren totaal versleten en ook in het bovenleer waren al verschillende scheuren.

„Dat begrijp ik niet,” zei de schoenmaker. „U bent de eenige, die is komen klagen. Pasten de schoenen u wel goed?”

„Ja, mij pasten ze best”, antwoordde de man, „maar mijn

KINDERMOND.

’t Was beddegestaanijd voor kleinen Jaap, maar de kleine man had er nog weinig zin in. Zijn tante, wier lichaamsgewicht zoo om en bij de 200 pond bedroeg, meende te moeten opmerken:

„Wel Japie, denk eens aan mij, ik ben zoo-veel ouder dan jij en ik ga altijd met de kippen naar bed.”

Jaap nam haar eens op en zeide: „Nou, ik begrijp toch niet, hoe u op ’t rek komt.

Phyllis: „Mevrouw Dos Blossan ziet er vanavond bleek uit.”

Penelope: „Ja zij lijdt aan slapeloosheid. Haar man praat in zijn slaap en nu moet zij wakker blijven om te hooren wat hij vertelt.”

VROUWENLEVEN

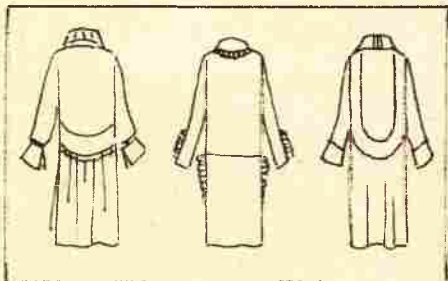

ZIJDEN ZOMERMANTELS

Zijden en satijnen mantels vinden dezen zomer wederom veel bijval. Het valt niet te verwonderen, daar het dragen van dergelijke mantels, vooral voor bewoonsters van groote steden, aangenaam en praktisch is. Behalve dat ze licht, luchtig en elegant zijn, staan ze zeer gekleed en voldoen dus aan de eischen van den namiddagmantel. De drie modellen, hierbij afgebeeld, werden speciaal ontworpen om in zijde of satijn te worden uitgevoerd. 4034. Zeer

elegante mantel van donkerblauwe crêpe de chine, sluit op zijde met een soepelen strik van dezelfde stof en is gegarneerd met een grooten gefronsten kraag (de z.g. „col ruché“). Het rokdeel is gefronst aangezet. 4087. Geheel rechte mantel van zwart glanzend crêpe satin. De garnering ervan bestaat uit fijn geplisseerde strooken langs kraag, mouwen en zijnaden. 4119. Donkerbruin zijden namiddagmantel van zeer gracieuze snit. Het corsage is geheel recht, het onderdeel in vorm geknipt en valt in soepele godets. De onderkant der mouwen is eveneens in vorm geknipt. Een dubbele zijden kraag met koordgarneering voltooit dezen smaakvollen mantel.

MARGUERITE.

HET LAATSTE WOORD

De vrouw en.... het laatste woord!

Daarover is nog lang het laatste woord niet gesproken of geschreven!

Waarom zijn wij, vrouwen, zoo tuk op het laatste woord?

Omdat in het laatste woord iets ligt van gelijkhebben, van een-overwinning-behalen-op-den-andere.

Iemand, die altijd het laatste woord wil hebben — en hoevele vrouwen zijn er niet zoo....! — slaagt er vrijwel altoos op bewonderenswaardige wijze in, zich onbemind te maken.

Hoeveel meisjes zijn er niet, die er zich in stilte over verbazen, dat zij zoo buitengewoon weinig in trek zijn bij de jongelui van hun kringetje.

Weinigen zullen het hardop zeggen, doch velen zullen hieronder in stilte lijden.

Zij zoeken het overal.. behalve daar waar de fout ligt.

Zij weten voor zichzelf, dat zij niet minder goed gekleed zijn dan de anderen, zij zijn bedreven in de edele danskunst en in allerlei sporten; zij hebben een sterk ontwikkeld gevoel voor humor en weten een grap te waardeeren.

En toch.... en toch....

„Hoe zou het toch komen,” vroeg eens een zeer populair meisje, „dat niemand mijn zusje Annie

Een vrouw, die altijd en overal iedereen te vlug en te slim af is, die niet alleen geestig, maar ook scherp, raak weet te antwoorden, heeft zelden veel vrienden. Niemand — en zeker geen enkele man — kan het uitstaan, voortdurend door een vrouw schaakmat te worden gezet (en vooral niet als het steeds dezelfde vrouw is).

Iedere echte man verlangt van een vrouw (al is ze ook honderdmaal een zelfstandige, moderne vrouw!) een stilzwijgende hulde aan zijn veelbetwiste superioriteit. En wanneer nu een vrouw of een meisje niet alleen weigert deze hulde te brengen, doch daartegen den heeren der schepping bij iedere gelegenheid de baas is — en hen dit telkens geducht laat voelen... dan behoeft zij niet op populariteit te rekenen.

aardig schijnt te vinden en zij ziet er toch zoo leuk uit, het is heusch een aardig kind....”

Niemand gaf een uitlegging, doch iedereen dacht bij zichzelf: „Jawel, een aardig meisje....! En zin voor humor heeft ze ook.... zelfs te veel!”

Hoe kan men nu te veel zin voor humor hebben?

Het „hebben” is niet zoo erg, als degene om wie het gaat, maar niet altoos dat teveel wou ten toon spreiden.

Het is dat snedige wederwoord, dat ons op de tong brandt en dat we tot iederen prijs willen plaatsen — vaak ten koste van anderen — dat ons onbemind maakt, vooral wanneer wij zelf het voorwerp van een goedbedoelde, kleine plagerij zijn.

De overwinning, op beminnelijke wijze het laatste woord aan een ander te laten, is een moeilijke kunst, maar.... 't is de moeite waard!

Weet ge....

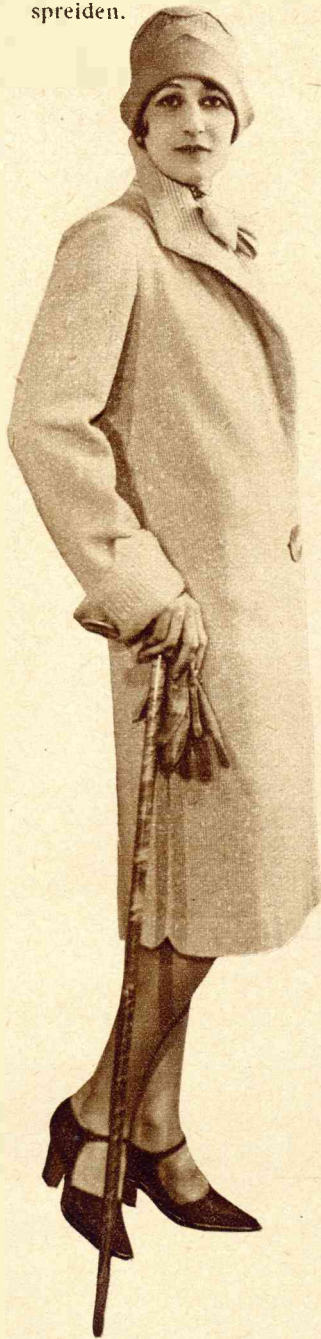
dat ge bij het gebruik van gas altijd de kraan moet open zetten, voor dat ge den lucifer bij den brander houdt.

Weet ge....

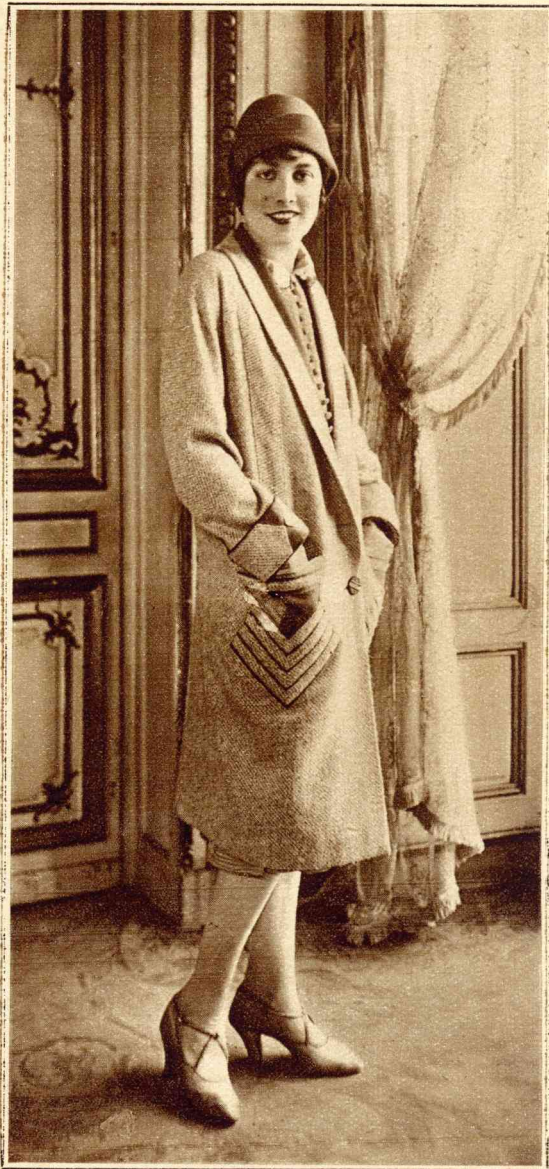
dat ge altijd moet oppassen voor tocht en de vlam nooit te laag moet draaien: in beide gevallen zou het gas kunnen inslaan.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijde, à f 0.55. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt en bovenwijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra toegift. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten, à f 1.— per stuk.

GEZELLIGE SPORTMANTELS
De enkele plooi-garneering aan manchetten en kraag en de snit van de voorpanden, die met één grooten knoop gesloten worden, geven aan dit simpele model toch een voornaam cachet.

GEZELLIGE SPORTMANTELS — Aan dit andere even eenvoudige modelletje geeft vooral de donkere effen stof, die kraag en manchetten garneert, maar bijzonder het originele motief op de zakken werkelijk distinctie.

REDDINGSDEMONSTRATIE TE WIJK AAN ZEE

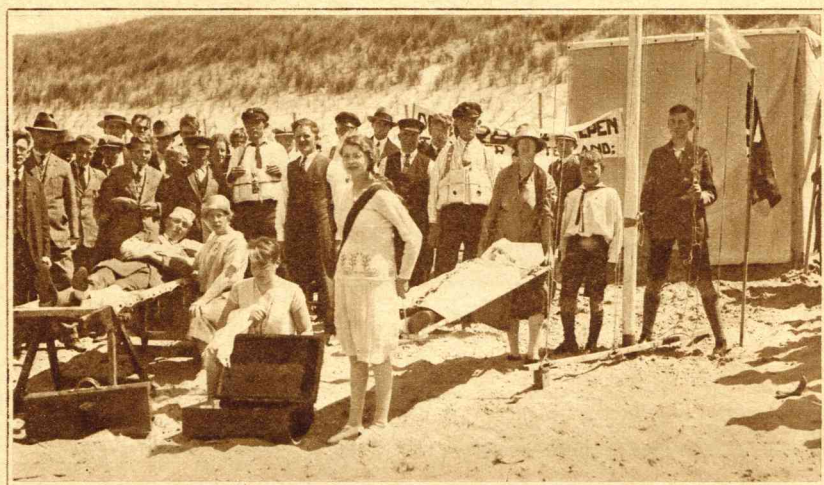
Dezer dagen heeft de Wijk aan Zeeër Reddingsbrigade, welke zich tot taak heeft gesteld om gedurende 't badseizoen te waken voor het leven van de badgasten, die meenen, dat zij voldoende zwemmen kunnen en daarom niet meer naar wijzen raad luisteren of naar den hoorn van den badman, 'n demonstratie gehouden. Nog steeds is 't aantal slachtoffers, dat de zee vraagt, groot. En om althans te Wijk aan Zee dit aantal zoo klein mogelijk te houden, is de Wijk aan Zeeër Reddingsbrigade in April 1925 opgericht. Reeds veel nuttig werk heeft deze brigade verricht. Men beschikt over twee tenten met seinmasten, benevens een seinmast in het dorp. Gebeurt er een ongeluk, dan wordt er door middel van vlaggen aan de seinmasten medegedeeld, wat voor soort ongeluk er is gebeurd. In de tenten zijn de hulpmiddelen als brandcard, verbandkist, reddingslijn, zuurstofapparaat en diverse benodigdheden geborgen. Tevens beschikt men over sloepen, om, wanneer een zwemmer zee indrijft, hem te kunnen halen. De roeiers, alle pootige jongens, die niet voor een kleintje vervaard zijn, hebben zwemvesten aan, zoodat voor hun veiligheid ook voldoende gezorgd is. Tijdens drukke Zondagen vaart een sloep geregeld langs het strand, om op alle gebeurtenissen voorbereid te kunnen zijn. De demonstratie, welke als zeer goed geslaagd moet worden beschouwd, werd door een talrijk publiek bijgewoond. Verschillende dames, die er niet van op de hoogte waren, dat het slechts een demonstratie gold, trokken een zeer bedenkelijk gezicht, toen het „slachtoffer“ langs hen heen werd gedragen.

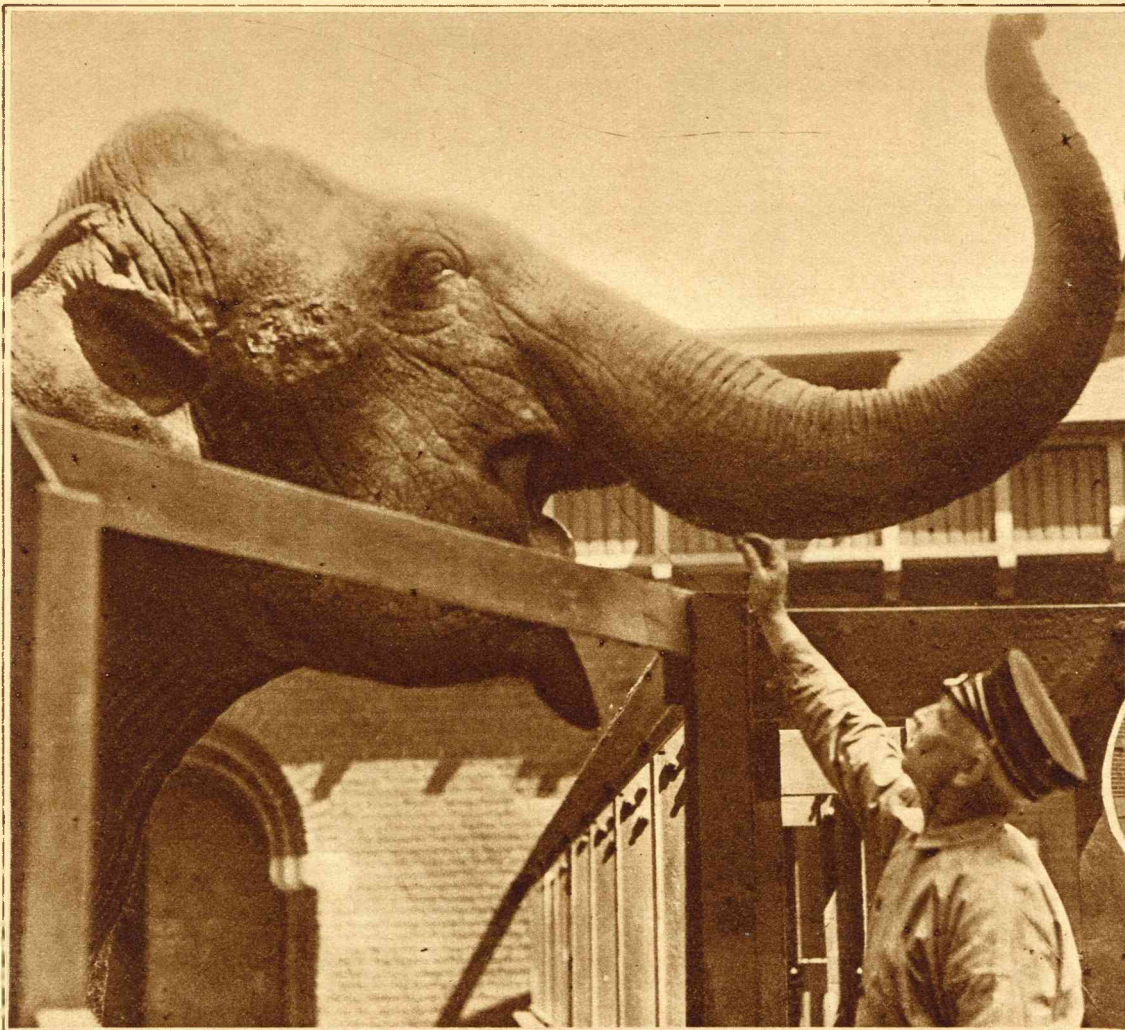
De sloep met den drenkeling komt aan.

De drenkeling wordt aan boord gedragen.

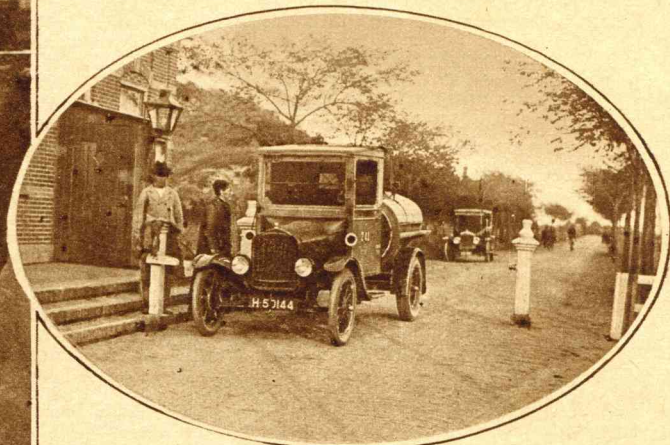
De gewonde schipbreukelingen voor de tent.

Tony, de reuzen-olifant, vierde 4 Juli haar zevende lustrum in Artis te Amsterdam. Gedurende al dien tijd is zij opgepast door den oppasser Kessler, die wel en wee met haar heeft overbracht. De ongeveer 60-jarige oude dame begint echter wat lastig te werden en leeft sinds twee jaar gescheiden van haar oppasser.

Te Uitgeest is men bezig met het bouwen der nieuwe burgemeesterswoning, vlak naast het Raadhuis. De Burgervader zal voor de vergaderingen dus niet ver behoeven te loopen.

Weer een tol verdwenen! — Het gaat langzaam maar zeker. Dezer dagen is weer een der vele Nederlandsche tollē, nl. de tol vlak voor de Prins Hendrikstichting op den Straatweg naar Alkmaar, opgeheven. Dat opheffing van alle andere spoedig moge volgen.

Tot bisschop van het bisdom Haarlem als opvolger van Mgr. A. J. Callier is benoemd prof. dr. J. D. J. Aengenent, hoogleeraar in de sociologie en de wijsbegeerte aan het Groot Seminarie te Warmond.

Plaatsen wij vorige week een foto van de Chäfer's dwergengroep als Jockey's en als Clown, thans kieken wij de Lilliputaner-menschen op hun wandeling door de straten van de hoofdstad, hoek Dam—Nieuwedijk.

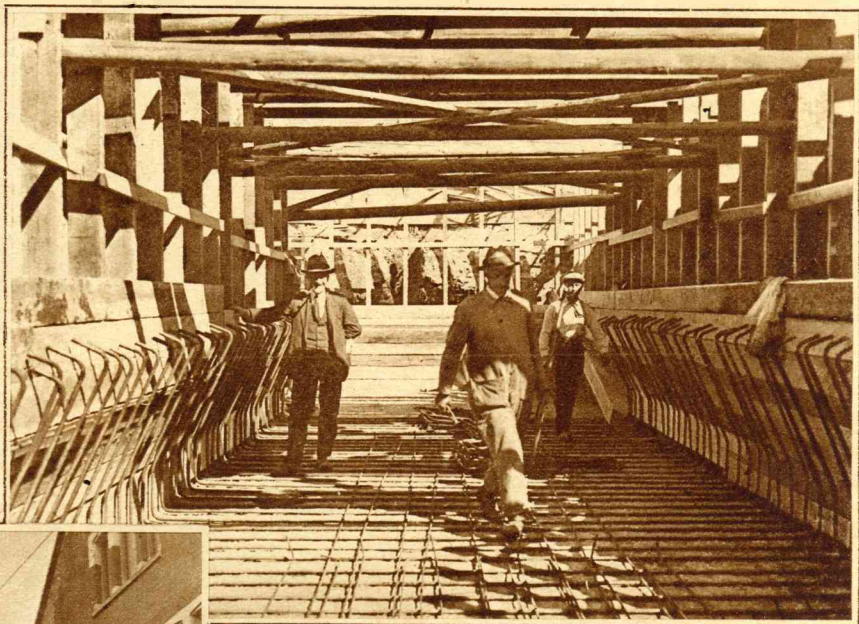

HONDENKENNELS EN BURENOVERLAST.

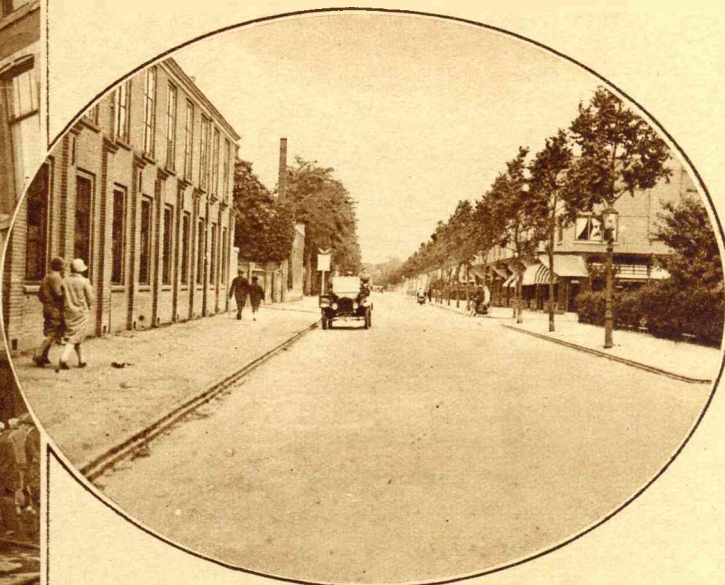
Onder leiding van Dr. A. Couvée, oud Dir. van het Isr. Ziekenhuis, is een Actie-Comité gevormd om te trachten een politieverordening in het leven te roepen, betreffende het houden van hondenkennels, hondenfokkerijen en hondenhandels. In hoofdzaak is deze actie gericht tegen den hondenkennel „Joy” in de Joh. Verhulststraat, waarvan eigenaresse is mevrouw Gunkel—Dekking. In een adres, aan de Commissie voor de Strafverordeningen door de bewoners van de omgeving gericht, lezen wij o.m. het volgende: De tuin is voorzien van een groot aantal hokken, een grasrenperk, krachtige elektrische verlichting, terwijl de hondenhandel blijkt uit advertenties. Verleden jaar waren volgens vertrouwbare mededeeling op één dag 13 honden tegelijk aanwezig, alle langharige foxterriers. Nu ziet men er soms 7 tegelijk rond rennen en was er voor een paar maanden een moeder met 5 jongen. 's Nachts zijn de dieren in huis en het politievoorschrift van de uren, waarin niet geblaft mag worden, wordt nauwkeurig in acht genomen. Maar overdag blaffen, janken, gillen en bassen die dieren gezamenlijk, soms gedurende uren achtereen, soms haast den geheelen dag door. Langharige foxterriers zijn om hun luidruchtigheid bekend. Hoe op deze wijze de wenschelijke betrekkelijke rust in den hof door die dieren gestoord wordt, is duidelijk. Men hoort van diverse kanten protesten, maar zonder succes. Voor de bewoners, die het grootste gedeelte van den dag in hun woning doorbrengen, voor hen, die van hun kantoren of zaken thuis komen, voor ouden van dagen en voor zieken is de toestand een onhoudbare te noemen. Men leeft in voortdurende kwelling. De geluiden zijn zoo schel en doordringend, dat zelfs het sluiten van ramen en serredeuren weinig doel treft. We reproduceeren hier een foto van den kennel in kwestie met de omgeving.

Zaterdagmiddag brak te Haarlem een ernstige brand uit in de bovenverdieping van de melkinrichting „De Sierkan” aan den Zijlweg. Er was voor dezen brand nogal belangstelling. Van het blusschingswerk maakten wij de hierboven afgebeelde foto.

Men is op het oogenblik druk bezig aan het Station, dat straks voor vele forensen, die in Aerdenhout en omgeving wonen, een groot gemak zal opleveren, en in een lang gevoelde behoefte zal voorzien. Onder de spoorlijn door komt een viaduct voor het personenverkeer. We zien op onze foto dit viaduct in wording.

De Zandvoortsche laan te Heemstede bestaat binnenkort 150 jaar. De jubilarisse in beeld.

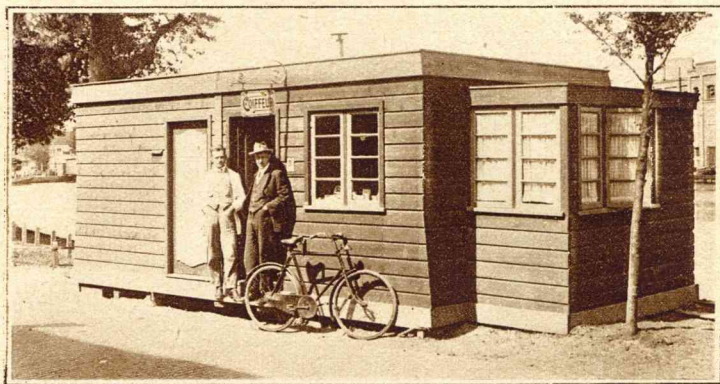
Amsterdammers leggen dikwijls groote belangstelling, men noemt 't ook wel eens nieuwsgierigheid, aan den dag voor gevallen, die zij zoo nu en dan tegenkomen op straat. Hierboven mogen werklieden der waterleiding, die een rioolbuis plaatsen, de belangstelling ontvangen. Hiernaast: Ook de monteur, die een reclame aan een paal bevestigt, is niet vrij van toezicht.

De heer J. de Vries herdacht 5 Juli het feest, dat hij voor 25 jaar in gemeente-dienst trad, als brugwachter, bij de indienststelling der Nieuwe Amstelbrug.

*

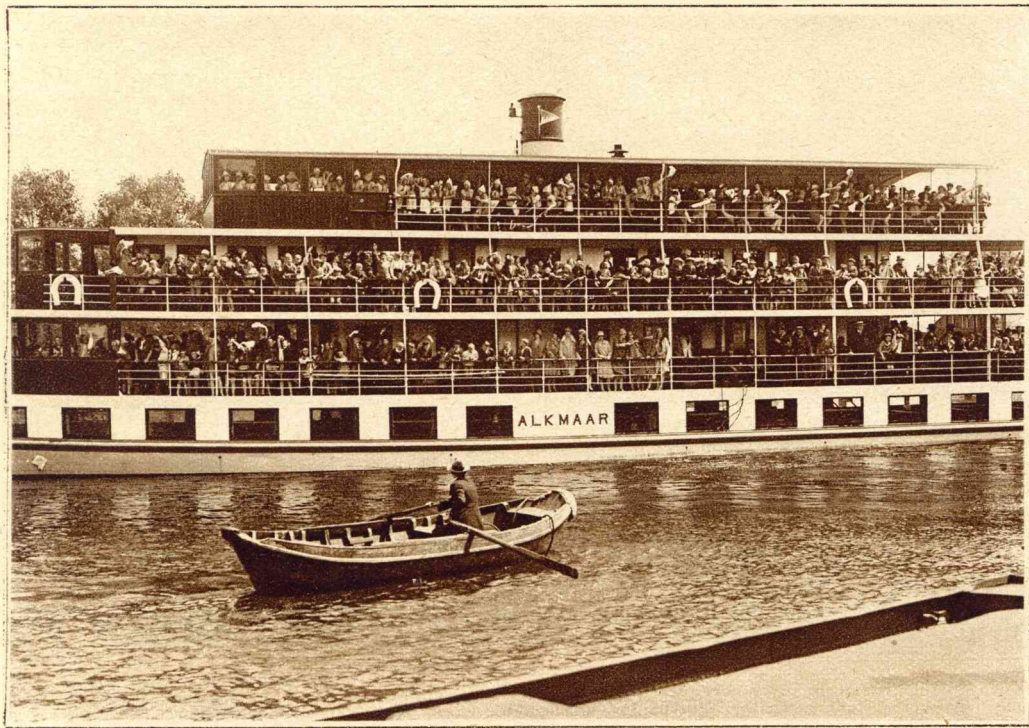
Hiernaast: Het echtpaar Jb. Kuiper-Vooren te Anna Paulowna, dat vorige week z'n vijftigjarige echtvereniging vierde.

Hierboven en onder: De winkeliers aan den Zaanweg te Wormerveer, die door den brand uit hun bedrijf verdwenen waren, zetten thans hun zaken voort in noodwinkels aan den waterkant.

Op den Boulevard te Egmond aan Zee is het aangenaam en rustig zitten voor het wijdse panorama van lucht en water, duin en strand.

Wij heelden hierboven af de eerste druivenkas, welke door den heer K. Greeuw te Uitgeest wordt gebouwd.

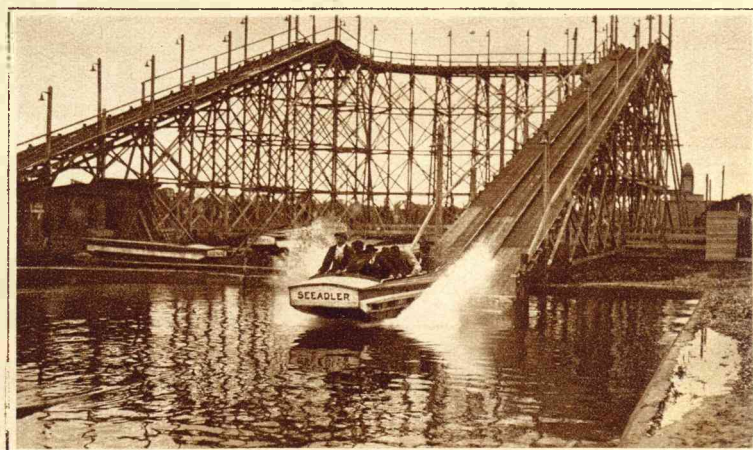
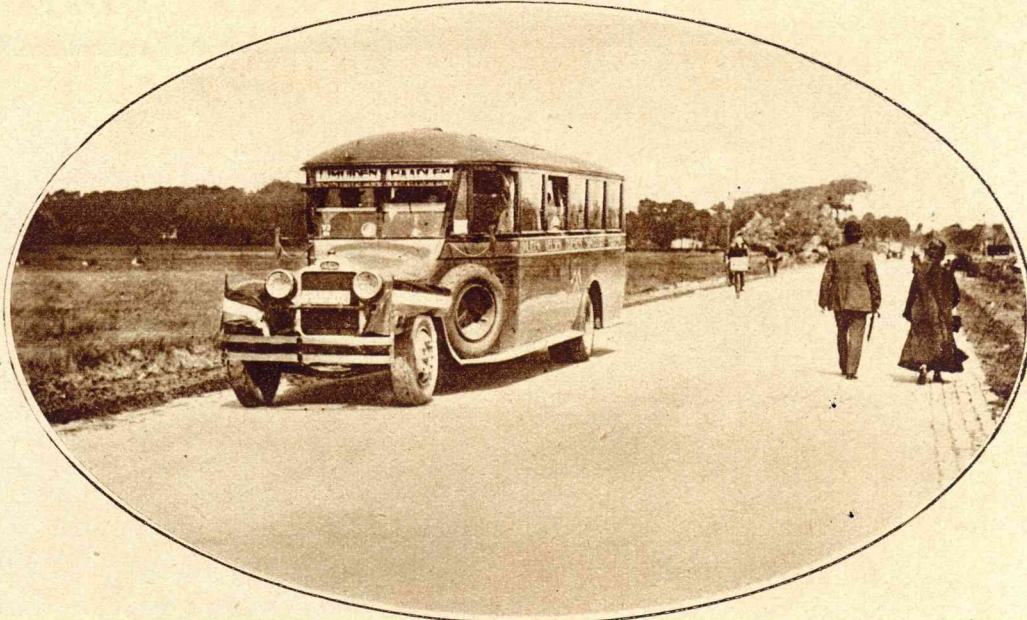
*

Hiernaast: De hoogste klassen der O. L. Scholen te Alkmaar hebben met de „Alkmaar” van de Alkmaar Packet het jaarlijksche schoolreisje naar Schoorl gemaakt.

De Rijksstraatweg tus-
schen Haarlem en Sant-
poort is geheel voor
het verkeer opengesteld.
De autobussen van de
N.V.S. reden dien dag
met vlaggen. De weg
is in een woord
schitterend.

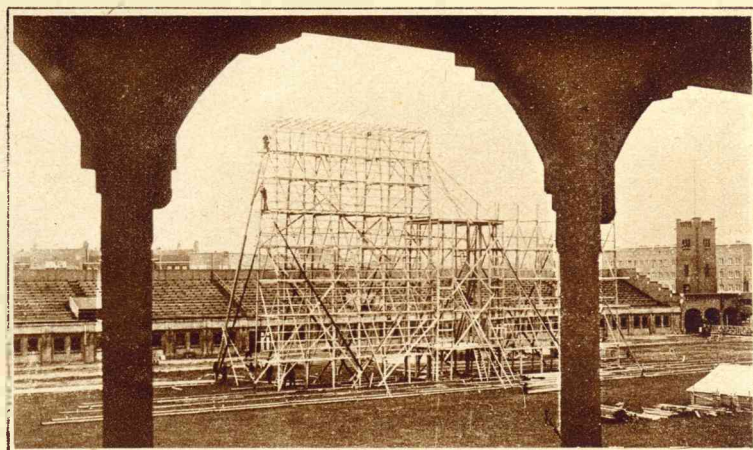
Links: Bij de firma Buffa
zijn momenteel een aan-
tal schilderijen tentoon-
gesteld van de bekende
Amsterdamsche schil-
deres Lizzy Ansingh,
waarvan wij er een af-
beelden: Het Aange-
nomen Kind.

De eerste ritten — het zijn nog maar proefritten — worden op de Rutschbaan van
het Lunapark te Amsterdam gemaakt. 't Moet een vreemde gewaarwording geven,
als men zóó 't water inschuift met suizende vaart.

De heer v. Dijk, concertstem-
mer en chef der afd. Stemmen
van Kettner's Pianohandel te
Amsterdam, herdacht vorige
week het feit, dat hij voor
45 jaren zijne betrekking als
zoodanig bij deze vennoot-
schap aanvaardde.

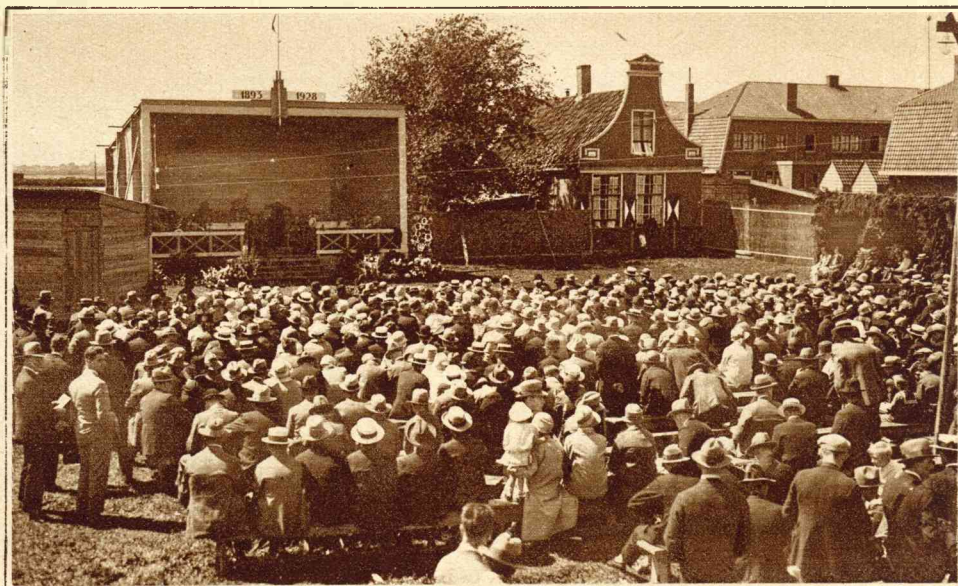
Rechts: In het oude Stadion te
Amsterdam is men bezig met
het optrekken van een enorme
stellige voor het Openlucht-
spel Ichnaton, dat tijdens de tweede helft der Olympische Spelen door de Utrechtsche Studenten zal worden vertoond.

Vorige week werd te Amsterdam een autotocht gehouden voor ouden
van dagen. Van de Plantage Middenlaan af vertrok de stoet uit vier stich-
tingen naar Ouderkerk. Voor de oudjes een genotvolle middag. Op bovenstaande
foto zien wij de oude dames naar den auto geleiden.

De mannelijke bewoners van St. Jacob in de Sight-Seeing Car: in hun midden de
heer Aug. Uithem, die het initiatief nam tot deze autotochten.

Ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van de Zaaulandsche Kapel te Koog a. d. Zaan is aldaar vorige
week een festival gehouden. Hier zien we „Onderling Genoegen" van Krommenie op de tent,
voor een groot aantal belangstellenden.

Wij bieden onzen lezers op deze bladzijden een paar fraaie foto's van het gemeentepark „Rusthoff” te Sassenheim. Hierboven : In de weide achter het park. De ooievaar op zijn hooge stellage. Hieronder : Bij den vijver.

